

*Doamne, Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu,
miluiește-mă pe mine, păcătosul.*

2004: Anul omagial Ștefan cel Mare și Sfânt

La 2 iulie, anul acesta, se împlinesc 500 de ani de când Preabinecredinciosul Voievod Ștefan cel Mare (1457–1504) s-a strămutat la ceruri și 12 ani de când Biserica Ortodoxă Română l-a trecut în rândul sfinților din calendar.

Sfântul Sinod a proclamat anul 2004 “*Anul omagial Ștefan cel Mare și Sfânt*”. Pentru cinstirea cum se cuvine a Binecredinciosului Voievod, în zilele de 1 și 2 iulie ale acestui an se vor oficia slujbe religioase în toate bisericile și mănăstirile noastre din țară și din străinătate, vor avea loc deopotrivă manifestări bisericești și culturale. Evenimentul va fi încununat de sfințirea bisericii Borzeștiul natal (1 iulie) și marea serbare comemorativă de la Putna.

*Poruncă nouă vă dau vouă:
să vă iubiți unul pe altul* (In. 13, 34)

La 500 de ani!

Cum nu vii Tu, Ștefan, Doamne,
Ca punând mâna pe ei,
Să-i alegi, Ștefane Sfinte,
Pe vameși de farisei,
Vameșilor să dai steagul,
Ce-a învins în bătălie,
Fariseilor lopata, târnăcopul și-o mistrie
Și canonul să ajute
La zidiri de mănăstiri,
Să se mântuiască neamul
De atâtea asupriri.
În tot locul să se-nalțe
Un altar de rugăciune,
Să vuiască „Tatăl Nostru”
Până Soarele apune.
Domnul să ne-audă-n Ceruri,
Să ne ierte cu dreptate,
Ostenitele mătăanii
Și grozavele păcate.

Maria Gabor

CUPRINS

Porunca Iubirii apare cu binecuvântarea **Arhiepiscopiei Sibiului**

C R E D I N Ț A	Veniți la Mine! Predici, convorbiri, conferințe	C A L E A
	7 Convertirea unui spiritist la ortodoxie. Singura cale de ieșire din acest drum al distrugerii - <i>Vladimir P. Bykov</i>	
	22 Identitatea Ortodoxiei și viitorul ei în România. Mărturia <i>Părinților Simeon și Rafail Noica de la mănăstirea Sf. Ioan Botezătorul din Essex</i>	
	34 A doua venire a Domnului nostru Iisus Hristos și Judecata de Apoi - <i>Arhim. Teofil Părăian</i>	
N Ă D E J D E A	Ecumenism - Globalizare - Apostazie	A D E V Ă R U L
	42 Glosolalie și Istorie Bisericească - <i>Prof. Univ. Dr. Ghe. Drăgulin</i>	
D R A G O S T E A	Dumnezeu este iubire. Dragostea dintâi	V I A Ț A
	53 Poezii. Concurs	
	Biserica în mileniul III (11)	
	56 Viitorul papă va fi mason și va fi Antihristul !?!	

Veniți la Mine !

Convertirea unui spiritist

- singura cale de ieșire din acest drum al distrugerii -

de *Vladimir P. Bykov*

Prefața editorului: Vladimir P. Bykov († 1924 sau 1925) era editorul uneia dintre cele mai influente reviste spiritiste din Rusia de la începutul secolului 20 – „*Spiritistul*”. El a fost îndreptat spre Optina de către Noua Martiră Schimonahia și Stareța Sofia (Grineva), unde a purtat convorbiri mântuitoare de suflet cu stareții Teodosie, Anatolie (Potapov) și Nectarie. Prin întâlnirea cu Starețul Nectarie, el s-a convertit aproape instantaneu dintr-un lider al mișcării spiritiste din Rusia, într-o personalitate tradițional ortodoxă. El a surprins fervoarea convertirii sale în paginile lucrării sale majore „*Limanuri liniștite pentru alinarea unui suflet suferind*”. Cartea lui Bykov i-a convertit pe mulți în timpul izbucnirii revoluției, întorcându-i pe oameni la Dumnezeu astfel ca ei să se revolte împotriva diavolului – primul revoluționar.

Bykov a fost primul care a îndreptat familia Kontzevitch spre Optina, fapt care a avut drept urmare devotamentul lor de-o viață pentru mănăstire și stareții ei. Unul dintre băieții Kontzevich, crescând, a devenit episcopul Nectarie, care a împărtășit Americii esența spiritualității Optinei. Celălalt, Ivan Mihailovich Kontzevich a scris mai târziu prima biografie (Prima Vita) a Starețului Nectarie, care formează miezul viitoareii cărți despre Starețul Nectarie în engleză. Astfel, dacă nu ar fi fost dorința clarvăzătoare a Starețului Nectarie de a converti sufletul chinuit al lui Bykov într-un fiu ascultător al Bisericii Ortodoxe, *Prima Vita* a Starețului Nectarie nu ar fi fost scrisă.

Ulterior Bykov a devenit preot în Moscova și a fost martirizat. Următorul fragment este extras din faimoasa sa carte, „*Limanuri liniștite pentru alinarea unui suflet suferind*”. Este chiar mai actuală

astăzi decât atunci când a apărut prima oară, căci spiritismul de astăzi – sub noul nume de „channelling” – a devenit un curent atât de important, încât este predat în școlile publice. Conform standardului patristic vechi al vieții spirituale, este cu prisosință clar că ființele pe care le contactează spirițiștii de astăzi sunt diavoli, și că această practică își varsă urgia în sufletul omenesc. Prețioasele cuvinte ale starețului Nectarie către Bykov arată singura cale de ieșire din acest drum al distrugerii, exprimând modul corect de abordare pastorală – plin de compasiune și totuși cu tărie și fermitate – față de cei care au căzut sub puterea sugestiei directe a spiritelor căzute.

Relatarea lui Bykov este inclusă în noua carte despre Starețul Nectarie în engleză, care este cea mai cuprinzătoare carte despre stareț publicată în vreo limbă. Această carte s-a publicat cu prilejul comemorării a 70 de ani de la trecerea starețului către Domnul.

1. Portretul Schitului Optina

În prezent, schitul Înaintemergătorului Ioan al Mănăstirii Optina servește ca punct central pentru pelerinii care vin la Optina. Și într-adevăr, atât prin aspectul său exterior, cât și prin ordinea interioară, acest loc sfânt este cu adevărat frumusețea întregii Rusii. Este suficient să ieși din mănăstire pe cărăruia încântătoare care duce la schit pentru ca sufletul tău să fie cuprins de un sentiment aparte. Înaintea ta se desfășoară de ambele părți o alee fermecătoare, bogată de pini și simți instantaneu că pășești într-o lume complet diferită. Este o liniște neobișnuită, izbitoare, o pace sfântă în cel mai exact sens al cuvântului. Sunt convins că mulți nu au găsit o astfel de pace nicăieri altundeva.

Pomi fructiferi stau verticali de ambele părți, de la începutul aleii. Dacă ai venit în a 2-a jumătate a lui iulie, privirea ta va întâlni o abundență extraordinară de mere și alte fructe. Dacă ai ajuns primăvara devreme, vei umbla în umbra unei grădini nepământești, albită de florile albe ale pomilor fructiferi. În sfârșit, aproape imperceptibil, această alee dă într-un luminiș al pădurii dese, cu copacii ei uriași care-și întind grațios vârfurile, precum uriașii – gardieni din vechime – ei te primesc la schit. Ici și acolo, în liniștea parfumată, cu o deosebită reverență, se întind șiruri lungi de pelerini, îndreptându-și pașii către *stareți*.

Cei patru sute de yarzi, distanța dintre mănăstire și schit, pot fi parcurși foarte repede, și regreți că acest drum minunat nu ține 400 de mile.

Înaintea ta, pe dreapta, se

înfățișează mai întâi privirii tale

fântâna închinată Sfântului Ambrozie al Milanului. De două ori pe zi, locuitorii schitului vin aici cu mici ulcioare de pământ, desigur, pentru a lua apa necesară ceaiului de dimineață și de seară.

Câțiva pași mai încolo, înaintea ochilor tăi apar sfintele porți ale Schitului Sfântul Ioan Înaintemergătorul; de-a lungul ambelor părți ale lor zărești două case mici, prelungite în afară cu mici verande. Prin ușile lor, aproape neîntrerupt, pelerinii intră și ies. La chilia din dreapta, pe o bancă lungă de lângă intrare, și ocazional pe scările verandeii, stă un grup numeros, așteptându-și rândul pentru a intra în chilie.

Aceste două căsuțe sunt chiliile *stareților*. Accesul liber la ele din afara schitului este numai pentru femei. Bărbații intră să-i vadă pe Părinți prin Sfintele Porți printr-o intrare interioară.

Dacă privești în direcția pădurii, dinspre chilia din dreapta, vezi pe vreme frumoasă și clară cea mai eterogenă mulțime de oameni așteptându-și rândul pentru a intra în chilie. O laviță lungă este de asemenea rânduită pe această parte. Majoritatea pelerinilor gravitează în jurul chiliei din dreapta.

O astfel de mulțime de oameni la chilia din dreapta se explică prin faptul că în această chilie, timp de mulți ani de-a rândul, au locuit doi părinți, Ambrozie și Iosif. Acest loc, dinaintea Sfințelor Porți ale schitului, posedă însușiri miraculoase.

Pe lângă propriile mele experiențe față de aceste sfinte ziduri – când am petrecut zile întregi stând aici, plin de un sentiment de mare reverență pentru cei care trăiesc în spatele zidurilor acestui locaș monastic, și în particular către cei care trăiesc în aceste două căsuțe curate, văruite în alb, de la poartă – știu o mulțime de oameni care au venit aici, la această pace tăcută, sfântă, minunată. Ei nu au venit aici ca să se odihnească, ci pentru a uita complet de tot ceea ce au lăsat în spate, departe, dincolo de acest drum minunat, în lumea coruptibilă cu toate grijile sale.

Aici experimentezi un proces unic de liniștire interioară și cercetare de sine. Mi se pare că aici pentru prima oară, de la cei care locuiesc în acest loc ei ajung să discearnă „propriul lor sine”, cel mai intim „sine”; iar aici, chiar la aceste sfinte chilii, din pragul acestor porți maiestuoase, se împlinește marele proces al reînnoirii acestor suflete. Aici, ei își abandonează pentru totdeauna „eul” lor anterior, desfigurat, hidos, respingător, și pleacă oameni complet diferiți.

Nu știu de ce, lângă zidurile acestui schit, marele eveniment evanghelic al renașterii lui Zahau a devenit ușor de înțeles pentru

mine. Numai aici am ajuns să înțeleg că rolul enorm – în viața umană în general și în Ortodoxie în particular – este jucat de marii asceți, drepti și sfinți.

Nu numai rugăciunile pentru lumea coruptă ale acestor sfinți, ale acestor asceți, ale acestor luminători strălucitori ce ard chiar înaintea ochilor noștri cu flacăra adevărului dumnezeiesc; nu numai marea lor importanță ca ilustrări vii ale posibilității de a împlini în viață adevărul Evangheliei și al Mântuitorului Divin al lumii; nu numai ei înșiși, dar chiar și locurile lor retrase și tihnite, colibele lor, mănăstirile lor – care ilustrează atât modul lor de viață cât și vederile și obiceiurile lor – sunt dragi și prețioase în virtutea faptului că, în prezența lor, în acele locuri unde au șezut un timp marii asceți, suntem instantaneu orbiți, ca de o oglindă strălucitoare, de o lumină atât de iradiantă încât, dintr-odată, pe fundalul ei sunt proiectate toate aspectele noastre negative, toate neajunsurile noastre, toată necinstea și toată urâtenia atașamentelor noastre interioare pentru lume și poftele ei.

Se întâmplă ca și cu Zaheu, care suindu-se în pom din simplă curiozitate, imediat ce L-a văzut pe Mântuitorul lumii de la Care nu avea nevoie de nimic, către Care era atras numai prin zvonurile marii Sale Sfințenii, nepământescului Său adevăr. El a fost atras către El numai de dorința omenească de a se minuna cu omenească uimire, de a venera cu venerația mulțimii; și în sfârșit, pur și simplu pentru a înțelege pentru sine Cine era El, Ce era El. Și aceasta s-a dovedit absolut neașteptat pentru Zaheu. A fost de ajuns pentru Zaheu să vadă această smerenie întrupată, această blândețe desăvârșită; și pe fondul luminii strălucitoare emenate de El și-a văzut într-o clipă toate imperfecțiunile. Uimit în fața tuturor acestora, a strigat pe dată: *„Iată, jumătate din averea mea, Doamne, o dau săracilor, și dacă am năpăstuit pe cineva cu ceva, întorc împătrit. Și a zis către el Iisus: „Astăzi s-a făcut mântuire casei acesteia”* (Luca 19, 8-9). Tocmai un astfel de proces psihologic a avut loc lângă zidurile schitului în sufletele lui Gogol, Kireyevsky și altora.

Imediat ce am aflat despre Optina, când Domnul mi-a ajutat mie, nevrednicului – aici, sub acoperișul acestor *stareți* – mijlocitori – să văd sfântul adevăr și înțelesul vieții; când de-a lungul a câtorva zile de ședere acolo, a multor ore contemplative petrecute lângă aceste chilii – colibe ale *stareților* – nu mari prin dimensiuni, dar nemărginite prin spiritualitatea conținută în ele – am avut ocazia să văd eu însumi

ceea ce niciodată înainte nu mi s-a descoperit; să mă căiesc în sinea mea pentru cele mai mărunte și mai grosiere fapte păcătoase – atunci am rezolvat dintr-o dată enigma psihologică care dăinuia înaintea minții mele – o stare stranie, inexplicabilă, chiar în timpul necredinței mele, care întotdeauna copleșea sufletul meu când citeam fragmente exaltate din Cuvântul Divin; în prezența rugăciunii mișcătoare, a cuiva întâlnit într-o biserică sau paraclis; când vizitam locașuri ale unor asemenea mari asceți ai spiritului ca Sfântul Serafim de Sarov, făcătorul de minuni; sau la întâlnirea cu mari călugări care erau plini de o uimitoare blândețe, de o supraumană smerenie și dragoste.

2. Întâlnirea cu starețul Teodosie

Imediat după sosire, cum am aflat că erau trei *stareți* în Optina – părintele Teodosie (egumenul schitului), părintele Nectarie și părintele Anatolie – m-am hotărât, mai întâi de toate, să merg să-l văd pe părintele Teodosie.

Cum am spus mai înainte, primirea bărbaților avea loc în interiorul schitului. M-am apropiat de sfintele porți și deschizându-le, mi-a apărut înainte privescerea minunată a unei grădini luxuriante, plină cu flori care atingeau înălțimea unui stat de om și umpleau aerul cu o asemenea mireasmă, încât cineva putea uita, în sensul literal al cuvântului, tot ceea ce îl înconjură.

Exact în fața mea se afla o mică biserică din lemn, dar de o arhitectură unică, extraordinară – biserica schitului Înaintemergătorului, a cărei caracteristică distinctă consta în faptul că totul în interior era lucrat în lemn și, cum mi s-a spus, chiar de călugări. În afară de aceasta, nici o icoană din biserică nu avea „riza” (ferecătură); tot ceea ce era pictat era complet vizibil.

De-a lungul cărării de la sfintele porți la biserica schitului, la începutul ei se află pe partea dreaptă chilia starețului Nectarie, iar pe stânga, chilia egumenului schitului, părintele Teodosie. Îndreptându-mă spre ultima, am sunat clopoțelul.

Însoțitorul de chilie a ieșit și m-a poftit să intru. Intrând, în fața mea se deschidea un coridor lung, foarte curat, pe pereții căruia erau agățate tot felul de texte din Sfânta Scriptură – sfaturi pentru călugări și vizitatorii laici. Pe dreapta era o cameră mare în care am intrat. Colțul din față era plin de icoane; pe stânga, lângă perete, era o canapea mare de piele pe care erau așezate portrete: unul mare al starețului Ambrozie lungit în pat, apoi altul al starețului Varsanufie, și mai

departe cele ale unor episcopi și în general, ale unor persoane binecunoscute în Optina și în alte mănăstiri. După un mic spațiu de timp, starețul Teodosie a intrat – un bărbat înalt, cu părul foarte des, brăzdat de șuvițe mari, grizonate, cu o barbă mică și cu ochi foarte atractivi, adânci, gânditori.

Este esențial să observăm că, din falsă înțelegere și gândind că, pentru mine, chestiunea legată de spiritism era închisă, l-am abordat pe starețul, fără a spune nimic despre activitatea mea în spiritism, cu întrebări strâns legate de activitățile mele literare și de predare. Și aici, ca și cu starețul Gherasim (un starețul clarvăzător – întemeietorul Schitului Sfântul Serghe din provincia Kaluga – nota edit.) am observat din nou, personal, puterea uimitoare a experienței spirituale și clarviziunea stareților.

Înainte de mine era un om de o experiență spirituală enormă și de o vastă cultură. Mulțumindu-mi pentru lucrarea mea de popularizare a eticii morale creștine, el mi-a dat o mulțime remarcabilă de sfaturi valoroase. Mi-a furnizat instrucțiuni care, după cum înțeleg acum, îmi erau atât de esențiale, atât de necesare. Dar, când am avansat o serie de întrebări care vizau reorganizarea vieții mele personale, s-a simțit – cel puțin o astfel de impresie mi-a rămas – că starețul, printr-un fel de impuls interior, a pătruns în trecutul meu, mi-a evaluat prezentul, și dându-mi sfat pentru viitor, dintr-un sentiment de tact și poate, de asemenea, de milă, nu a dorit să atingă chestiunile dureroase ale existenței mele. Dându-mi binecuvântarea sa, mi-a sugerat să-l vizitez pe starețul Nectarie.

La început am vrut să declin a face aceasta. În primul rând din cauza fricii de a distruge impresia pe care a creat-o în mine această discuție; iar în al doilea rând, în virtutea explicației Sfinților Părinți Varsanufie cel Mare și Ioan, că nu trebuie să întrebi stareții a doua oară despre același lucru, nici nu trebuie să mergi de la un stareț la altul; căci, în primul caz starețul vorbește fără îndoială în mod intuitiv, inspirat de sus, iar în al doilea caz, este o chestiune de simț comun.

Aceasta a fost chiar mai evident din discuția cu starețul Teodosie, din replicile sale la întrebările mele extrem de concise, la care, deși am ocolit cu scrupulozitate tot ceea ce atinge sfera activității mele anterioare rușinoase, această minte extrem de matură, iluminată de harul lui Hristos, mi-a dat ceea ce nu putea să-mi fie dat de un simplu om. Și, am fost alintat, surprins și uimit. Însă mi s-a părut că starețul Teodosie chiar a insistat ca, negreșit, să-l vizitez pe starețul Nectarie: „Știi, dacă

mergi drept la ușa acestui mare, dar smerit stareț, nu-ți va da altceva decât binecuvântarea lui Dumnezeu”.

3. Întâlnirea cu starețul Nectarie

M-am hotărât să împlinesc ceea ce starețul a insistat să fac. Traversând drumul, m-am îndreptat spre intrândul de la chilia starețului Nectarie. Am sunat. Ușa s-a deschis instantaneu înaintea mea. Când am intrat în coridor, am văzut mai mulți oameni așezați sau stând în picioare, evident așteptându-l pe stareț.

Este esențial să menționăm că la acea vreme era aflus de vizitatori deosebit de mare, veniți să-l vadă pe stareț, umplând până la refuz locul de așteptare.

Însoțitorul de chilie m-a condus într-o cameră separată unde m-am așezat și l-am așteptat pe starețul Nectarie. Nu am așteptat foarte mult. După 10 sau 15 minute am auzit cum cei din camera din față au început să se agite. M-am ridicat și eu, m-am apropiat de ușă și l-am văzut pe stareț îndreptându-se spre mine; era un om mic de statură, cu un „kollbuk” pe cap de tipul celor cu care starețul Ambrozie este de obicei pictat. Acesta era starețul Nectarie.

După ce a binecuvântat pe fiecare și cu cuvintele: „*Intrați, vă rog*”, m-a condus în chilia sa. Mobilierul era exact ca cel din chilia starețului Teodosie – icoane, portrete și o laviță veche mare pe dreapta, care se lăsa într-o rână și avea o învelitoare deasupra. Nu departe de ea era o mică masă pe care erau așezate mai multe volume de literatură duhovnicească. Starețul Nectarie m-a pus să șed pe laviță, iar el a stat lângă mine într-un fotoliu.

După înfățișarea sa, nu puteai să-i dai mulți ani starețului Nectarie. Barba sa mică este aproape neschimbată față de culoarea ei naturală. Ochii starețului fac o deosebită impresie asupra vizitatorului, mai ales în timpul conversației. Ei sunt destul de mici; ca și cum ar suferi de miopie severă, dar adesea ți se pare, mai ales când reflectează în mod concentrat asupra a ceva, că el se cufundă într-o stare de uitare. Cel puțin, aceasta a fost impresia mea personală.

Dacă starețul Teodosie apare ca un om vivace, care reacționează cu o viteză extraordinară la toate durerile tale personale, părintele Nectarie dă impresia unui om mai flegmatic, mai calm și, dacă vrei, mai apatic.

Cum vizita mea la acest stareț a adus rezolvarea finală a tuturor suferințelor mele, voi încerca să reproduc, cât de exact posibil,

sensul conversației mele cu dânsul.

„De unde ai binevoit să ne vizitezi?” – a început părintele Nectarie să vorbească, lent, liniștit, calm.

„Din Moscova, dragă Batiushka!”

„Din Moscova?... ”

În acest moment însoțitorul de chilie i-a dat ceai și pâine albă.

„N-ai vrea să iei o ceșcuță de ceai cu mine? Mai adu-ne un pahar” – s-a întors el către însoțitorul de chilie, care a ieșit.

Eram pe punctul de a refuza, spunând că el are nevoie de odihnă și că nu aș îndrăzni să-i deranjez odihna. Dar era evident că el nu avea intenția să mă facă să plec și cu cuvintele „Nu-i nimic, nu-i nimic, vom avea o conversație”, el a mutat paharul de ceai care fusese adus mai aproape de mine, a rupt pâinea în două și a început să poarte cu mine o conversație atât de simplă, directă și calmă, ca și cum aș fi fost o veche cunoștință de-a lui.

„Ei bine, cum stai lucrurile cu tine în Moscova?” a fost prima lui întrebare.

Eu, fără a ști ce să-i răspund, m-am dat de gol cu o frază răsunătoare:

„Ei bine, ce pot să spun, Batiushka? Toți sub hipnoză reciprocă”.

„Da, da... Un lucru teribil această hipnoză. Era o vreme când oamenilor le era frică de această practică – fugeau de ea. Însă acum îi fascinează... ei cred că obțin ceva folositor din ea...” Și părintele Nectarie, folosind cele mai populare expresii, mi-a ținut un întreg curs, în cel mai exact sens al cuvântului despre hipnotism, fără a face vreo digresiune, oricât de scurtă, de la esența acestei învățături în cercetările ei cele mai noi.

Dacă aceasta ar fi fost a doua mea vizită la stareț, și, dacă i-aș fi ascuns premeditat că eram un spiritist și un ocultist, că eram interesat printre altele de hipnotism, atunci, auzind un astfel de discurs, aș fi putut trage concluzia liniștită că starețul s-a pregătit pentru această chestiune și chiar eu, un om de jumătatea vârstei lui, n-aș fi putut roși cu o asemenea pregătire.

„...Și știi, tot necazul este că aceste cunoștințe intră în viețile noastre în mod acoperit, ca și cum ar fi capabile să ajute enorm umanitatea”, a încheiat părintele Nectarie.

4. Spiritism

În acest moment ușa s-a deschis și însoțitorul său de chilie a intrat anunțându-l: „Batiushka, ei așteaptă pentru dumneavoastră afară”.

„Bine, bine, imediat!”, a spus starețul, și apoi, așteptând

puțin, s-a întors către mine confidențial și a continuat: „și o pasiune chiar mai teribilă, chiar mai ruinătoare pentru suflet și chiar pentru trup este pasiunea pentru spiritism...”

Dacă în această chilie, unde au trăit un întreg șir de *asceți-stareți*, ar fi răsunat un bubuit de tunet asurzitor, sec, metalic (știți, de genul celor care apar uneori în zilele toride, furtunoase de iunie), nu ar fi făcut asupra mea o asemenea impresie cum au făcut-o aceste cuvinte ale starețului inspirat de Dumnezeu.

Am simțit ca și cum un val fierbinte de sânge mi-a năvălit pe față – și inima mea, cu bătaii teribil de intense, a început să informeze capul, brațele, picioarele, lavița și, părea chiar, că pe însuși starețul despre existența sa. Am devenit numai atenție. Eram înghețat de neașteptata emoție, iar intelectul meu, care era deprins cu astfel de inadecvări de o natură asemănătoare, luând în calcul toate aceste impulsuri fiziologice și psihologice care s-au făcut simțite instantaneu la primele cuvinte ale starețului, mi-a spus: „Ascultă – aceasta este pentru tine”. Și într-adevăr aceasta era pentru mine.

Starețul a continuat: „O, ce lucru îngrozitor, distrugător este acesta! Chiar Satan însuși apare la ședințele de spiritism sub masca marii învățători creștine și – imperceptibil omului – cu lingușirea demonică a șarpeului din vechime, îl conduce în asemenea capcane, în asemenea labirinturi, din care omul singur nu are nici puțină, nici puterea să se smulgă și nici măcar nu recunoaște că este într-o astfel de primejdie. El domină mintea și inima omului prin activitatea sa blestemată de Dumnezeu, într-o asemenea măsură, încât ceea ce pare păcătos și criminal unei minți nevătămate, unui om care este otrăvit de veninul spiritismului îi pare normal și natural...”

Cu o viteză fulgerătoare o întreagă serie din propriile mele fapte și ale altora care s-au datorat acestei învățături mi-au apărut în minte, chiar în mijlocul ultimei deslușiri a starețului. Din punct de vedere al unui creștin adevărat, nevătămat, ce act ar fi putut fi mai criminal decât, de exemplu (să mă ierte spiritiștii!), îngăduirea unui păcat atât de teribil precum adulterul între soți și ca unul să-l părăsească pe celălalt pentru a conlocui cu un al treilea? Aceia care sunt pătrunși de învățătura satanică a spiritismului asupra „reîncarnării sufletelor”, conform căreia un om apare pe pământ în mod repetat – de presupus pentru ispășirea păcatelor din viețile trecute – justifică această valoare clară a Poruncii a

Șaptea, care este cimentată de Cuvintele Divine ale lui Hristos „*Ce a împreunat Dumnezeu, omul să nu despartă*” (Matei 19, 6) și a fost făcută lege de Însuși Creatorul lumii în primele pagini ale Bibliei. „*De aceea va lăsa omul pe tatăl său și pe femeia sa și se va uni cu femeia sa și vor fi amândoi un trup*” (Efeseni 5, 31). Ei fac aceasta bazându-se pe un argument fondat pe nimic – că cei care au devenit intimi erau, într-o încarnare anterioară, soț și soție, și că dragostea care a izbucnit între ei acum dovedește numai că ei nu și-au îndeplinit sarcina care le-a fost încredințată într-o existență trecută și că ei trebuie să și-o îndeplinească împreună acum.

Ori, ce poate fi mai nelegiuit din punct de vedere creștin – știu că tovarășii mei de nenorocire nu mă vor ierta pentru aceasta – decât coabitarea celor necăsătoriți (concubinajul)? Dar a fost introdusă aproape ca o dogmă într-o întreagă mulțime de organizații spiritiste, numai deoarece erotismul este considerat a fi cel mai sigur stimul pentru manifestarea capacităților mediumice. Și așa mai departe, și așa mai departe, la nesfârșit.

„*Într-adevăr – continuă starețul – trebuie să stai să privești puțin mai îndeaproape mulți spiritiști. În primul rând, pe ei stă un fel de pecete (semn), prin care devine clar că acești oameni vorbesc cu mesele. Apoi, în ei apare o teribilă mândrie și o animozitate pur satanică împotriva tuturor celor care li se opun... ”*

Și aceasta este o observație corectă și surprinzător de exactă. O înspăimântătoare răutate, o surprinzătoare intoleranță și, în sfârșit, mândrie – chiar și binecunoscuți ereziarhi spiritiști, și Kardel, apostolul spiritismului, spun mult în ceea ce privește aceasta, una dintre caracteristicile îngrozitoare și periculoase ale profeților spiritiști (mediumurilor). Într-adevăr ar părea că singure această mândrie și răutate ar putea servi drept cea mai bună demonstrație că aceste învățături sunt de la Satan; căci Cuvântul lui Dumnezeu de asemenea indică aceste două însușiri și îndeosebi răutatea ca semne evidente ale indicatei surse a originii lor: „*Dacă zice cineva: iubesc pe Dumnezeu, iar pe fratele său îl urăște, mincinos este* (I Ioan 4, 20); „*oricine urăște pe fratele său este un ucigaș de oameni*” (I Ioan 3, 15), „*iar cel ce urăște pe fratele său este în întuneric și umblă în întuneric și nu știe încotro se duce, pentru că întunericul a orbit ochii lui*”. (I Ioan 2, 11). Prin aceasta cunoaștem pe fiii lui Dumnezeu și pe fiii diavolului; oricine nu face dreptate nu este din Dumnezeu, nici cel ce nu iubește pe fratele său (I Ioan 3, 10). Dar vai – spiritiștii

înșiși, ca victime ale nenorocirii, nu vor să admită aceasta.

În ceea ce privește intoleranța spiritiștilor, aproape că nu mai e nevoie să vorbești. Când am fost înfierat, deși foarte dur de către cineva care poate că de asemenea suferea de intoleranță, dar care era cu siguranță și foarte zelos și sincer în munca sa, binecunoscutul misionar I. E. Aivasov, eram gata, cum s-ar spune, să-l anihilez. Abia acum îl privesc cu respect și îl apreciez, căci prin asprimea sa mi-a dat un brânci mult mai aproape de adevăr. Mai mult, când acum repausatul S.D. Volkov-Davidov, sub pseudonimul Serapion Volkovich, a îndrăznit să mă cenzureze (e adevărat, cu o denunțare mai degrabă exagerată) în broșura sa „*Spiritism – Otrava intelectului*”, i-am dat o astfel de replică încât astăzi îmi este mai mult decât rușine de ea. În sfârșit, când vestitul misionar Pan Cherkassov, în revista „*Cârma*” („Kormchi”), a intrat în lupta împotriva ereziei răspândite de mine într-o manieră plină de tact și înalt creștină – o, cât de brutal i-am răspuns și cât de dezonorant l-am apărut pe diavol! Dar în același timp, înainte de a intra în sfera spiritismului, fusesem un om plin de tact și răbdare în relațiile mele cu oamenii.

„Iar în acest fel, imperceptibil”, și a continuat încet, cu pauze lungi, marele stareț clarvăzător, discursul său sfânt, acuzator, îndreptat către mine – precis către mine – „treptat, neobservabil, foarte subtil, căci nicăieri nu operează diavolul mai subtil decât în spiritism – omul se îndepărtează de Dumnezeu, de Biserică. Dar, ia aminte – în același timp, spiritul întunericului, prin duhurile sale, stăruie în a-l trimite pe omul pe care l-a tulburat la bisericile lui Dumnezeu, să dea panihide, molitve și acatiste spre a se sluji; să primească Sfintele Taine ale lui Hristos; iar în același timp, încetul cu încetul, îi induce în minte gânduri: Știi, poți să faci toate acestea singur, în ambianța propriei tale case, cu mare râvnă, cu mare respect, și chiar cu mare eficacitate în sensul de a primi împlinirea cererilor!...”

Mi-a venit în minte o relatare pe care am auzit-o de mai multe ori în Petersburg din surse de mare încredere, cu informații asupra numelor și prenumelor despre trei ocultiști și spiritiști. În ceea ce privește clerul, ei stăteau în opoziție absolută, diametrală. Dar cu toate acestea, cu propriile lor veșminte preoțești, cădelnițe, cruci, evanghelii și cărți de slujbe, ei conduceau personal diferite slujbe bisericești și chiar mergeau din casă în casă slujind molitve.

„Și în măsura în care

acest om, care nu reflectează

asupra a ceea ce face, coboară din ce în ce mai adânc în abisul căderii sale”, continuă părintele Nectarie, „el devine din ce în ce mai încâlcit în încurcatele și labirinticele amăgiri ale spiritului întunericului, și de aici Domnul începe să se depărteze de el. El pierde binecuvântarea Domnului. Este urmărit de nenorociri. Bunătatea sa se distruge. Dacă ar fi rămas încă nevătămat de diavolul, ar fi alergat către ajutorul lui Dumnezeu, al Sfinților lui Dumnezeu, al Împărătesei Cerurilor, ale Sfintei Biserici Apostolice, al preoților – și ei l-ar fi ajutat cu sfintele lor rugăciuni. Dar el merge cu suferințele sale tocmai la aceste duhuri – demonii – și aceștia, ultimii, îl prind în mreje și mai mult, ei îl atrag încă mai departe în umbra devorantă a păcatului și veșnicei osânde...”

O, cât de adevărate erau aceste cuvinte. Starețul citea ca dintr-o carte paginile triste ale vieții mele, și amintirile mele, în acele momente, nu făceau decât să ilustreze cuvintele sale.

Cu toate acestea, chiar dacă totul se prăbușea în ceea ce mă privea, în orice împrejurare și în orice privință, deodată, ca dintr-un corn al abundenței nenorocirilor – în loc de a spori rugăciunile către Domnul, am intensificat contactul cu spiritele. Și cât de viclean, cât de înșelător era modul în care acești prieteni și „protectori” falși se străduiau să mă întărească în înclinațiile mele păcătoase, spunând că focul acestor dureroase încercări avea drept scop să mă perfecționeze într-un grad mai înalt, să-mi îmbunătățesc pe mai departe sufletul, încât să mă conducă mai aproape de Creatorul lumii și să fiu răsplătit cu lucrurile bune ale acestei lumi. Ei mi-au avansat atunci genul de sfat care mi-a distrus încă și mai mult bunăstarea, și, când am căutat o justificare pentru aceste minciuni, ei au explicat că aceasta se întâmplase nu din pricina lor, ci datorită spiritelor mai joase care începuseră să se teamă de creșterea mea spirituală. Și toate acestea erau întărite prin uimitoare fenomene de caracteristici fizice și psihice. *„În sfârșit, binecuvântarea lui Dumnezeu se retrage complet dintr-un asemenea om. Cangrena decăderii sale începe să influențeze în mod distructiv întreaga sa familie. Inexplicabil, începe o stranie ruptură a familiei sale. Oamenii cei mai apropiați și mai dragi lui îl părăsesc!...”*

Fiori reci m-au trecut pe spinare. O răceală agonică mi-a surprins întreg sufletul și trupul, căci am simțit că mă aflam în pragul acestei ispitiri oribile, înfiorătoare. În acest moment eram gata să mă arunc la picioarele starețului, să vărs lacrimi îmbelșugate la pieptul

lui, să mă căiesc înaintea lui pentru toate și să-i implor ajutorul, dar ușa s-a deschis și din nou a intrat însoțitorul de chilie, repetând cu o evidentă nerăbdare în voce, „*Batiushka, știi că o mulțime de oameni sunt afară. Ei te-au așteptat teribil de mult timp*”. Starețul a spus cu smerenie și calm: „*Bine, bine, voi veni pe dată acolo*”, și apoi a continuat: „*În sfârșit, când cu ajutorul diavolului sufletul omenesc nefericit atinge cel din urmă grad al stării de confuzie pe care el și-a atras-o sieși, atunci fie că își pierde judecata minții, devenind iresponsabil în cel mai exact sens al cuvântului, fie se sinucide. Cu toate că spiritiștii spun că nu mai au loc sinucideri printre ei, aceasta nu este adevărat. Exemplul cel mai elocvent de persoană care a recurs la spirite, Regele Saul, și-a încheiat viața prin sinucidere deoarece nu a urmat cuvintele Domnului și s-a întors spre vrăjitorie*” (Cf. I. Paralipomena, 10; 13).

Și aici este viul adevăr, aici este sfântul adevăr: eu personal cunosc un spiritist din sud, o femeie foarte instruită, cu o vastă cultură și ocupând o poziție marcantă în lumea culturală. Fiind deci captivată de spiritism, ea a primit la început prin sugestii cele mai frumoase și mai profunde descoperiri, dar mai târziu mi-a trimis spre publicare două volume întregi dintr-un tratat filozofic scris la comanda unui spirit, din care rezulta că diavolul și Dumnezeu sunt de o ființă. Fără îndoială că sărmanul suflet ajunsese să nu mai fie în toate mințile.

Într-un alt caz, un funcționar cazac, care ocupa o poziție înaltă atât în societate cât și în slujbă, și-a ieșit complet din minți după opt ani de contact persistent cu spiritele și a murit cu doi ani în urmă într-unul din spitalele psihiatrice din Moscova.

Cuvintele starețului despre sinuciderea datorată spiritismului iradiău de o veridicitate profundă... Există nu puține astfel de cazuri printre spiritiști, deși ei, cu o deosebită grijă, ascund asemenea incidente - probabil că de asemenea sub influența spiritelor întunericului. Ei justifică ținerea acestui secret prin ideea că „*numai învățătura spiritistă despre sinucidere, constând în comunicările de dincolo de mormânt ale sinucigașilor înșiși, poate servi ca o opoziție adevărată față de acest rău care se întinde în lume; și că, prin urmare, a vorbi de sinucidere «înăuntrul» spiritismului ar însemna să se distrugă singurele mijloace de luptă cu acest flagel al umanității*” (Un nou fapt care probează că învățăturile spiritiste conțin înăuntrul lor un principiu care anulează puterea și mila lui Dumnezeu precum și dragostea mântuitoare a lui Hristos către umanitate).

Astfel, când am început să arunc o privire mai atentă și mai nepărtinitoare învățăturilor spiritiste în timpul ultimilor trei-patru ani, am luat personal act de cinci cazuri de sinucidere în rândul spiritiștilor, dintre care unul era președintele societății spiritiste din Petersburg, O.Y. Stano, care lucrase de mulți ani în domeniul spiritismului.

Starețul a spus apoi, *„Într-un cuvânt, când un om cheamă spirite care proorocesc în numele lui Dumnezeu, cu toate că Domnul nu le-a trimis, se împlinește cu el ceea ce profetul Ieremia a prezis odată: «și de sabie și de foamete vor pieri acești prooroci și poporul căruia au proorocit ei. Va fi risipit pe ulițele Ierusalimului de foamete și de sabie... că Eu voi vărsa asupra lor răutatea lor»”* (Ieremia 14; 15-16).

După aceste cuvinte, starețul a închis ochii și și-a plecat ușor capul pe piept. Nu pot nici măcar să găsesc un cuvânt potrivit acum; eram într-o asemenea stare neobișnuită și de neînțeles pentru mine. Și nu este surprinzător – oricine ar fi trăit în mod asemănător o asemenea stare dacă și-ar fi avut întreg sufletul său, toate gândurile și dorințele sale secrete, așternute descoperit înaintea ochilor săi înșiși. Imaginea întregului său viitor trist ar fi fost înfățișată atunci înaintea sa. Aceasta este îndeosebi adevărat dacă se ia în considerare faptul că nu am fost capabil să-mi reamintesc mult din ceea ce starețul mi-a spus în intervalul de trei sau patru ore, iar conversația descrisă mai sus este numai o expunere sumară.

5. Momentul adevărului

Pe scurt, nu există nici un mod în care să spun cu claritate, la rece, prin ce treceam, la ce mă gândeam în timpul acestei scurte pauze. Îmi amintesc numai un lucru – că am avut instinctiv o premoniție că aceasta nu era încă totul, că va urma încă ceva „final”, lucrul „de căpetenie”, „cel mai emfatic” pentru mine. Și nu m-am înșelat!

Starețul, nedeschizându-și ochii, într-un fel de gest deosebit de blând și deosebit de delicat, s-a aplecat spre mine și, bătându-mă pe genunchi, a grăit cu blândețe, cu smerenie, cu dragoste: *„Părăsește acestea... azvârle toate acestea departe. Încă nu e prea târziu... ori altfel ai putea pieri... Îmi pare atât de rău pentru tine!...”*

Dumnezeule mare! Nu voi uita niciodată această clipă care a mișcat atât de mult sufletul și inima mea. Sunt incapabil să vorbesc despre ea calm, fără să vărs lacrimi, fără ca vocea să-mi fie cuprinsă de cutremur și emoție – indiferent când, unde sau cu cine îmi amintesc acest moment crucial al renașterii duhovnicești din viața mea...

Dacă Saul, văzând lumina lui Hristos, a căzut la pământ – Saul, care pe față căuta să-i prindă și să-i arunce în închisoare pe cei care îl mărturiseau pe Hristos, la a cărui apropiere oamenii ar fi putut fugi să se ascundă – atunci aceasta este ceea ce trebuie să fi simțit eu, eu, care în mod viclean am tâlhărit spiritual și ucis suflete omenesti, profitând de încrederea lor, de setea lor pentru adevăr; în ale căror guri deschise, care așteptau roua binefăcătoare din fântâna cu apă vie, am picurat lent picături de otravă îngrozitoare. Cum trebuie să mă fi simțit în prezența acelei lumini nepământești care m-a iluminat și mi-a uluit inima și sufletul, las spre judecată fiecareia dintre dumneavoastră, bunilor domni și doamne, deoarece a încerca să redau aceasta în cuvinte ar însemna să deformez această chestiune importantă și gravă.

Când mi-am venit în simțire, prima mea întrebare către stareț a fost: „*Ce trebuie să fac?*” Starețul s-a ridicat calm și a spus: „*La aceasta îți voi spune ceea ce Domnul Iisus Hristos i-a spus posedatului gadarean pe care l-a vindecat: «Întoarce-te în casa ta și spune cât bine ți-a făcut ție Dumnezeu»»*” (Luca 8; 39). *Mergi și luptă împotriva aceluia pentru care ai lucrat. Smulge cu râvnă și cu grijă buruienile pe care le-ai semănat. Împotriva ta se va ridica multă vrăjmășie, mult rău, multe curse diavolești, îndeosebi din tabăra pe care ai părăsit-o, iar aceasta este cu totul de înțeles și normal... Dar mergi, nu-ți fie teamă, nu te jena. Fă ceea ce trebuie să faci, indiferent de ceea ce ți se pune în cale și fie ca Dumnezeu să te binecuvânteze!*”

Când am ieșit afară, spre surprinderea evidentă a însoțitorului de chilie și a vizitatorilor care îl așteptau pe stareț, eram deja un alt om. O rupsesem cu trecutul. Înaintea mea stătea o sarcină – grabnic, cât mai grabnic posibil, să o isprăvesc cu trecutul.

Am simțit și am știut, și chiar și acum simt și știu, că toate greșelile mele, toate amăgirile și păcatele trecutului, indiferent cum, cu ajutorul Domnului, încerc să le nimicesc. Ele se vor afla ca niște buruieni pe calea mea vreme îndelungată și îmi vor împiedica uneori pașii. Vor ieși la suprafața muncii duse de mine împotriva a ceea ce slujisem timp de mulți ani și mi se vor pune de-a curmezișul în tot chipul în noua mea activitate.

Am înțeles și știu că tatăl acestor învățături, spiritul întunericii, prin armata sa de soldați nenorociți, va căuta să împiedice lucrarea mea pentru adevăr cu toată puterea sa, mă va discredita cu plăcerile și amăgirile mele trecute. Oamenii nu vor înțelege curând ideea că aceasta a fost o școală chinuitoare, oribilă pentru mine.

Când am părăsit schitul, când porțile lui grele s-au închis înapoia mea, am înțeles că acum tot ceea ce aveam nevoie îmi fusese dăruit.

Sfârșit și lui Dumnezeu laudă!

(The Orthodox World nr. 205/1999).

Identitatea Ortodoxiei și viitorul ei în România

*Mărturia Părinților Simeon și Rafail Noica de la
mănăstirea Sf. Ioan Botezătorul din Essex*

Sibiu, aprilie 1993

Ne aflăm în plin Post al Sfințelor Paști, a Învierii Domnului nostru Iisus Hristos când, într-una din aceste zile, la Sibiu, s-a aflat părintele Rafael, fiul marelui om de cultură Constantin Noica, care împreună cu părintele Simeon au venit tocmai din Anglia de la mănăstirea la care slujesc de câțiva ani buni. Astfel, sub egida Ligii Tineretului Ortodox Român și la invitația Prea Sfințitului Serafim Făgărășanul, episcop vicar al locului, cei doi părinți ne-au onorat cu participarea la o conferință pe teme religioase, legată în special de viața tineretului ortodox și de viața creștină în general. Precizând că această conferință a avut loc în aula facultății de teologie Sibiu și că traducerile ne-au fost înlesnite de către părintele prof. Vasile Mihoc să-i ascultăm cu atenția cuvenită pe cei doi părinți duhovnicești.

Prea Sfințitul Serafim: Poate ar trebui ca părintele să ne spună mai pe larg despre împărtășire, pentru că la noi oamenii s-au obișnuit să se împărtășească foarte rar, ceea ce nu este deloc pe linia tradiției creștine.

Părintele Simeon: Eu știu că în trecut împărtășirea era rară, și poate că ea este și astăzi așa, ne referim la secolele trecute, nu la epoca primară a Bisericii. Practica, în mănăstirea noastră, este de a ne împărtăși la fiecare Liturghie. Ceea ce înseamnă de 3–4 ori pe săptămână. Există credincioși care vin în toate duminicile și se împărtășesc de fiecare dată când vin. Aceasta este probabil în conformitate cu ceea ce se petrecea în Biserica primară.

Ceea ce aș vrea să subliniez este că problema nu e cea a frecvenței împărtășirii, ci și a modului în care te împărtășești. Există o pregătire care poate avea forme diferite și care este absolut necesară. Ar fi o greșeală ca pur și simplu să înmulțim numărul împărtășirilor dacă aceasta nu este însoțită de o aprofundare a conștiinței creștine. Părinții au insistat asupra acestui lucru și există o

Epistolă a Sfântului Simeon

Noul Teolog care vorbește în special despre acest lucru.

Prea Sfințitul Serafim: *Să ne vorbească și părintele Rafail despre felul în care se poate câștiga darul Duhului Sfânt într-o lume atât de agitată. Timpul trece repede, avem puțin timp pentru rugăciune și sunt multe tentații, multe ispite. Rugăciunea nu rămâne destul pe buzele noastre, ea nu are nici o șansă să penetreze în inima noastră. Cum să lărgim, să prelungim timpul dedicat rugăciunii și ce să facem pentru a ne sfinții în noi înșine cum zicea Sfântul Serafim de Sarov?*

Părintele Rafail Noica: Aș vrea să încep prin cuvintele pe care le-am găsit la slujba înmormântării și unde se spune că deșertăciune sunt toate cele omenești, care nu mai există după moarte și că tot ce este în Biserică, cuvântul lui Dumnezeu, cuvântul lui Hristos, care însuși este Cuvântul lui Dumnezeu ne cheamă din această lume la veșnicia lui Dumnezeu.

Mult se smintește omul, mai ales în Apus, pentru că nu-și dă seama că încercând să facă prin Biserică un om mai bun, să facă o societate mai dreaptă, uită că Biserica, în definitiv, nu are în vedere omul decât de la „moarte” încolo, fiindcă moartea nu există, fiindcă omul nu poate muri. Primirea Duhului Sfânt, rugăciunea și toate cele ce ne-au fost date de Biserică și experiența Bisericii, experiența celor ce au trăit în Ea, este comoara tăcerii, comoara sărăciei în lumea asta, comoara muririi lumii ăsteia puțin câte puțin. Nu numai că murim puțin câte puțin prin bătrânețe și epuizare, dar învățăm și noi să ne omorâm lumii ăsteia, fără să fie vorba de moarte în sine, ci de câștigarea vieții celeilalte.

În viața aceasta putem câștiga viața cealaltă, din care cauză nu ne sinucidem. Poate și viața aceasta are un rol, mai ales de când cu căderea lui Adam, un rol ambiguu, că se face obstacol, ne pune un zid de netrecut între noi și viața cea veșnică. De aceea, asceza Bisericii - și aici vreau să răspund puțin și la o întrebare de la altcineva care spune: „*Puteți să ne vorbiți puțin despre asceză, ne poate ajuta foarte mult în cunoașterea lui Dumnezeu?*” -, asceza constă în a ne dezvăța puțin câte puțin de lumea aceasta, în sensul că dezvățându-ne de viața aceasta învățăm pe cealaltă, lepădându-ne puțin de aceasta intrăm în trăiri tainice, trăiri sufletești ale inimii, care sunt ale vieții celeilalte, care nu sunt momente psihologice, le trăim în inimă, le trăim ca înduioșare, ca smerenie, sentimente care le putem confunda cu psihologia, dar sunt

trăiri duhovnicești care ne introduc în viața Sfintei Treimi.

În zilele noastre tulburi este foarte greu, fiindcă toată cultura asta a tăcerii, a isihiei, în care încercăm să auzim cuvântul lui Dumnezeu în taina sufletelor noastre, cuvânt fără de cuvinte, fără de glas - duhul glăsuiește fără de glas în inima omului -, nu-l mai putem auzi din cauza zăpăcelii vieții noastre. Pentru că toate trebuie să se facă în grabă, toate trebuie să se termine înainte să le începi și așa mai departe. Este zăpăceala ultimă a omului, zăpăceală care nu este numai a mea, păcătosul; nu numai păcatul meu personal, este omul întreg care e acum în păcat, este Adam întreg care suferă suferința ultimă și de moarte. Sunt zilele în care mă gândesc la aceasta ca la răzbunarea lui Cain cea din urmă, dar să vedem!

În zilele acestea cred că începe sau a început clipa de care vorbea Mântuitorul când spunea „*ajung zilele așa, că dacă nu le va scurta Dumnezeu, nu se va mântui nici un trup*” și totuși, părintele nostru Sofronie, ne spune că nu există condiții și nu pot exista condiții în care cuvântul lui Dumnezeu să nu fie valabil și puternic. Nu există și nu pot exista condiții care să împiedice mântuirea, trăirea cuvântului lui Dumnezeu.

Aici aș vrea să spun două lucruri. Putem să rânduim viața noastră, așa încât să dăm, cum spune întrebarea, mai mult timp pentru rugăciune, mai mult efort? Sigur că da. Dar aici nu știu cum să spun, pentru că fiecare aveți o viață diferită și viața țării acesteia eu nu o cunosc. O „cunosc” fiindcă noi trăim în Apus mai rău decât aici, Apusul va năvăli acum și o să vedeți, tare mi-e că o să vedeți și aici, cum este. Nu mai e timp de nimic în Apus, timpul trece și tinerii zic, unde trece timpul, de ce trece așa repede. Ne-am gândit că acestea sunt zilele care s-au scurtat, pe grecește exprsia „*zilele s-au scurtat*”, s-ar traduce cu „*zilele s-au piticit*”, s-au făcut pitici.

Dacă s-ar putea depune mai mult efort, dacă ne-am putem lepăda de câteva elemente ale vieții noastre amintindu-ne de cuvântul înmormântării, am înțelege că toate cele omenești, care nu mai există după moarte, sunt deșertăciune. De fapt ce există după moarte? Eu. Și ce sunt eu? Aș reveni la porunca dintâi a Domnului că dacă și eu, ca și Dumnezeu, am devenit dragoste, aș constata că tot restul sunt doar pregătiri care rămân în lumea asta. Dar, în măsura în care nu putem să dăm destul timp, destul efort pentru rugăciune, există alte posibilități. Și aici vreau să vorbesc despre Dumnezeu.

Hai-deți să o luăm drept la Cruce. Crucea este blestemul cel mare, este pedeapsa cea mai îngrozitoare a celor mai răi nelegiuiți, ori Dumnezeu, în mila Lui, asta a luat asupra lui și din asta a făcut cinstea cea mare că Crucea este semnul Fiului omului, semn de binecuvântare, armă de nebiruit împotriva diavolului. De nebiruit, de ce? Că e arma diavolului, diavolul zice că dacă nu faci cum zice el te va chinui și te voi omori, ori chinul și moartea sunt legate de cruce. Asta a făcut Dumnezeu, ca arma noastră de mântuire să fie Crucea. Desigur că era de nebiruit, că asta era arma cea dintâi a celui rău, dar Dumnezeu a sfințit-o și i-a dat putere asupra celor răi.

Știți cu toții, sunt sigur, câtă putere are semnul crucii când îl faceți asupra gândurilor rele și asupra multor ispite. Aceasta este și în viața noastră crucea; suferința și durerea pot întotdeauna să fie mântuitoare. Îmi amintesc că un prieten iubit al meu spunea acum vreo 25 de ani că, la voi în mănăstire, suferința este mântuitoare, dar la noi, în lume, este spre pagubă, și părintele Sofronie a zis cu un zâmbet înduioșat: „*Ce prostii îmi spui acum? Toată suferința poate fi mântuitoare*”, dar în ce fel? Și revin iar la asceză. Asceza este transformarea a ceea ce e muritor în nemuritor, sigur, numai prin rugăciune, numai cu puterea lui Dumnezeu, și, vorbind de puterea lui Dumnezeu, revin la Tainele Bisericii și mai ales la Împărtășanie fără de care murim de foame duhovnicește, fiindcă nu avem viață în noi înșine, a spus Mântuitorul, fără Trupul și Sângele Lui.

Numai cu mijloacele Domnului și ale Bisericii și cu harul Domnului, putem să trăim o viață unde suferința devine mântuitoare. În primul rând, orice suferi tu, omule, tu, suflete, suferă omul de când cu Adam și până la cel din urmă Adam, pe care poate nu o să-l cunoaștem. Aceasta este suferința omului întreg. Și în felul acesta tu poți să-și trăiești suferința individuală la un nivel universal, la nivelul lui Adam întreg, și, văzând în tine suferința ta, văzând în tine și slăbiciunea, și păcatul tău, poți începe să înțelegi pe păcătosul aproapelui tău, poți începe să compătimești cu nefericitul care este aproapele tău, fiindcă știi ce înseamnă suferință, știi ce înseamnă păcat, slăbiciune. De aceea și Biserica ne învață nu să ne închidem și să ne scundem, ci să ne deschidem și să ne spovedim. Acesta e unul din motivele de a învăța ce este în noi și să înțelegem pe aproapele.

Încă o lege pe care au descoperit-o sfinții părinți asceți:

că dacă judecăm pe aproapele și nu ne pocăim de judecată, cu siguranță vom cădea și noi în același păcat mai devreme sau mai târziu în viață. De ce să cădem în același păcat? Dacă nu putem să iubim pe aproapele, măcar să-l putem compătimi. Dacă noi credem că suntem mai buni, Dumnezeu își retrage mâna Sa, ca să vedem ce suntem și așa avem șansa de a devenim buni. Vom păcătui și e pericol, dar în felul acesta devenim în stare să compătimim și să ne rugăm pentru aproapele.

Rugându-ne pentru aproapele și compătimind - de data asta cu cunoștința durerii păcatului și a slăbiciunii - devenim oarecum ceea ce se spune despre Hristos în Epistola către Evrei. Că Hristos este un arhiereu care poate fi înduplecat fiindcă a cunoscut durerile noastre fiind în toate ispitit ca și noi, deși el e fără de păcat, că El fiind sfânt de la început că este și Dumnezeu, și Dumnezeu care arată omul adevărat nu omul păcătos. Ce înseamnă a fi Sfânt? În conversația asta aș zice că cel care poate compătimi cu mine păcătosul, deși el nu e păcătos.

Dar eu, dacă învăț înțelepciunea asta, mă asemăn cu Dumnezeu, dacă nu mă lasă Dumnezeu ca pe fiul risipitor ca să învăț prin greu, prin păcat și prin durere ce înseamnă a fi păcătos ca să pot compătimi pe aproapele. Dar atunci am cunoscut și suferința și păcatul, am cunoscut și neputința, un motiv de îmbogățire a mea, fiindcă m-am îmbogățit cu cunoștința vieții aproapelui meu, și nu numai a aproapelui, pe tine, pe care te văd acum, ci pe Adam pe care nu l-am cunoscut și toate veacurile astea de oameni și suflete care au venit până la mine și ce va mai fi după mine. Ne împreunăm în această compătimire și rugăciune cu tot omul și devenim ceea ce a spus părintele Simeon acum: preoți. Adică înfăptuim această preoție [generală] pe care am primit-o cu Botezul și Mirungerea și, deci, toate suferințele pot duce la mântuire dacă noi le trăim în felul acesta, dacă ne întoarcem către Dumnezeu în rugăciune și ne întoarcem către aproapele în înțelegere. Acesta este și începutul poruncii lui Hristos în cea de a doua sa parte: iubește pe aproapele tău ca pe tine însuți.

Dar cât să mă iubesc pe mine însumi? Fiindcă Mântuitorul a spus să te urăști pe tine însuși și atunci cum să iubesc pe aproapele ca pe mine însumi? Iubesc pe aproapele ca pe un alt eu, trăiesc în el ceea ce am trăit în mine, adică mă deschid și trăiește în mine aproapele meu, fiindcă îl înțeleg. Trăiesc și eu în el, fiindcă în deschiderea asta către el, tainică, nu-i nevoie de făcut nimic de multe ori, doar în taina inimii tale, și deja ți l-ai apropiat și o să vezi, că tu trăiești în inima lui și el

trăiește în inima ta, și inima lui înțelege aceasta chiar dacă nu ai spus nimic.

Așa aș vrea să închei cu observația: ați constatat că de la bogați nu vă îmbogățiți, eu am observat de multe ori aceasta. Mănăstirea noastră a primit de multe ori ajutoare de la săraci, de la bogați foarte puțin am primit. Că bogații, săracii, nu știu să compătimească. Săracii, bogați în duh, din sărăcia lor dau ca și văduva în templu. Ați văzut cum spune că Domnul i-a văzut pe toți care au aruncat bani în cutia templului din Ierusalim și nu a zis nimic. Deși apostolii zic că unii puneau mult fiindcă erau bogați, dar aceasta nu l-a impresionat pe Domnul, dar când văduva cea săracă a pus doi bani care nu făceau mai nimic, Domnul acolo s-a oprit fiindcă pe acei doi bani se construiește Biserica lui Dumnezeu. Biserica nu este în cărămidă, în piatră, în ciment, ci în inimă de om și pe o băbuță ca aceea se construiește Ea, aia este cărămida, aia este cimentul făpturii lui Dumnezeu, aia pot să fiu și eu, și când zic eu vorbesc și de tine.

Prea Sfințitul Serafim: Părinte Simeon, ce am putea face pentru a obține darul rugăciunii lui Iisus?

Părintele Simeon: Dacă e un dar, cum Dumnezeu e liber, de fapt nu s-ar putea face nimic. Dumnezeu poate să dea acest dar în orice moment al vieții noastre și pe oricare drum al vieții noastre. Dacă este un dar nu este o răsplată, dar totuși se poate face ceva. Avem nevoie de darul lui Dumnezeu pentru că noi suntem în stare de cădere.

Eu cred că esența căderii constă în dorința omului de a fi dumnezeu fără Dumnezeu. În relatarea despre căderea lui Adam când acesta a urmat sfatul diavolului, diavolul i-a zis: „*Mâncăți din pomul acesta și veți fi ca Dumnezeu*”. Dar este o absurditate să crezi că poți fi dumnezeu fără Dumnezeu. Și aceasta este tragedia căderii iar noi ne găsim în această stare. Deși suntem toți membri ai Bisericii prin Taina Botezului, încă trebuie să luptăm în noi împotriva eredității căderii. Și cred că, dacă căderea este înainte de toate un act de trufie, de orgoliu., faptul de a te pregăti pentru darul lui Dumnezeu este un act de umilință, e un act prin care noi facem constatarea eșecului nostru. Eșec este poate un alt cuvânt care se poate folosi pentru păcat.

Această pregătire constă în a te așeza, a te pune la picioarele scării care duce la Dumnezeu, stare exprimată prin *Fericiri*: „*Fericți cei săraci cu duhul, că a lor este împărăția lui Dumnezeu*”. Cred

că pregătirea este un act care constă în a coborî în adâncimile smereniei. Și în smerenie Dumnezeu poate să ne facă darul Său, acesta distinge calea creștină de toate pseudospiritualitățile care se răspândesc la momentul actual în lumea întreagă sub numele de New Age, care reunesc tot felul de curente spirituale, spiritualități care nu sunt ale smereniei și care nu vorbesc nici despre smerenie și nici de pocăință. Or, numai pe calea smereniei se întâlnește Dumnezeu cu noi.

Am vorbit de dar, am spus că noi putem primi darul în toate stadiile vieții noastre, dar trebuie să facem un efort pentru a primi acest dar. Cel mai important este cum să facem să dureze această stare. Din viața Bisericii, vedem că Dumnezeu dă cu ușurință darul său, dar după aceea noi îl pierdem. Cum să continuăm în momentul când am pierdut darul? Pentru că viața creștină trece prin trei etape: etapa dăruirii harului, apoi etapa retragerii simțite a harului și etapa a treia, a redobândirii harului, și întreaga problemă a ascezei este cum să trăim a doua perioadă, pentru ca în final să redobândim acest har și să-l păstrăm.

Cred că întreaga tradiție ascetică și spirituală a Bisericii, ca de exemplu *Filocalia*, scrierile ascetice ale părinților, ne învață ce trebuie să facem în a doua perioadă. Sunt trei lucruri aici: să trăim după poruncile lui Hristos, să luptăm împotriva patimilor, și Părinții Bisericii au dezvoltat foarte pe larg aceasta, cum să vindecăm bolile spirituale, și în al treilea rând iubirea aproapelui. Adeseori, prin iubirea aproapelui, putem să ne apropiem de Dumnezeu.

În *Rugăciunea lui Iisus* cred că sunt doi poli. În primul rând ne punem în prezența lui Dumnezeu: „Doamne, Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu...”, căci trebuie să facem distincția clară între culpabilitate și pocăință, uneori culpabilitatea poate fi aproape o expresie a orgoliului, a trufiei. Cum se poate ca eu, care sunt așa și așa, să pot face un lucru atât de rău. Rămâi centrat pe tine însuși, pe când dimpotrivă, în pocăință, te întorci spre Dumnezeu. Și cel mai clar exemplu în Evanghelie din punctul acesta de vedere este „Pilda Fiului Risipitor”.

Ne întoarcem spre Hristos care este Dumnezeu și avem conștiința arzătoare că Hristos este Dumnezeu făcut om, pentru ca omul să poată deveni Dumnezeu, cum zic Sfinții Părinți, și al doilea pol este această cerere a mântuirii având conștiința eșecului nostru. Cred că este un mare dar al providenței dumnezeiești faptul că Dumnezeu a permis ca oamenii din epoca noastră, ca oamenii în general, în afară de mănăstiri,

oamenii din Occident chiar, să poată avea acces la această formă de rugăciune. E un mare dar pentru noi care suntem la sfârșitul vremurilor.

Prea Sfințitul Serafim: *Ce ne putești spune despre curentele teosofice, spiritiste care cred în reîncarnare?*

Părintele Simeon: Vreau să încep nu direct, ci indirect tratarea acestui subiect. Eu însumi, în viața mea, am fost atras de spiritualitățile orientale și văd că există în actualitate un mare evantai de tradiții spirituale, marile tradiții din India, din Islam și altele. Am ajuns la convingerea absolută și la credința aceasta că Hristos e singurul mântuitor și cuvântul Său e cuvânt care mântuiește și cuvânt al Adevărului. Vedem că în Evanghelii nu există nici o aluzie și nici o confirmare a acestei teorii a reîncarnării, ci dimpotrivă, există afirmația permanentă în Evanghelie că viața noastră pe pământ este unică și că există o unitate trup și suflet, deci, nu poți separa trupul de suflet.

Omul nu se află într-o situație dualistă cum se credea în filozofia greacă veche care afirma despre om că el este compus, pe de o parte din sufletul spiritual, și pe altă parte el are un trup care este străin sufletului. Noi credem în unitatea omului și credem că după moarte va avea loc învierea totală a omului. Și aceasta exclude în mod absolut toate formele de reîncarnare, trebuie să vă spun că există mai multe forme ale credinței în reîncarnare.

Prea Sfințitul Serafim: *Adeseori se interpretează textul de la Lc. 1, 17 cum că Sf. Ioan Botezătorul ar fi fost reîncarnarea Sf. Ilie.*

Părintele Simeon: Existau atunci întrebări care făceau referire la identitatea exactă a lui Ioan Botezătorul, dar niciodată nu s-a dat răspunsul foarte clar, că Ioan Botezătorul este Ilie în sensul acesta al reîncarnării. Nu e vorba de sufletul lui Ilie care a locuit în Ioan Botezătorul, e vorba de harisma lui Ilie, duhul și puterea lui Ilie care i s-a dat și lui Ioan. De exemplu, în Istoria Bisericii, când se spune la Sinoadele Ecumenice că: „*Petru a vorbit...*”. Petru a vorbit, dar nici unul dintre cei care au ascultat nu au înțeles prin aceasta că Petru s-a reîncarnat în cineva să vorbească, ci era vorba de duhul lui Petru. Sunt expresii care nu trebuiesc luate literal.

Prea Sfințitul Serafim: *Cum este văzută ortodoxia în Occident?*

Părintele Simeon: Eu am devenit ortodox acum 35 de ani.

În această epocă aş putea spune că Ortodoxia era aproape necunoscută. Practic nu exista nici o carte asupra ortodoxiei, erau comunităţi greceşti, ruseşti, dar nu se ştia prea bine despre ce era vorba. Cred că momentul de ruptură în care Ortodoxia a început să se facă cunoscută este în anul 1961, e momentul în care Biserica Rusă a intrat în Consiliul Ecumenic al Bisericilor, la conferinţa mondială de la Upsala.

Personal, cred că Ortodoxia se bucură de o mare simpatie atât în mediile catolice din Franţa şi în general în mediile protestante. Actualmente sunt numeroase cărţi asupra Ortodoxiei, dar ea e cunoscută mai ales prin icoane şi prin *Rugăciunea lui Iisus*. Şi aş putea spune că Ortodoxia şi-a aflat în icoană şi în *Rugăciunea lui Iisus* doi foarte buni misionari.

Prea Sfinţitul Serafim: *Dumneavoastră credeţi într-un viitor spiritual, duhovnicesc, mai bun al României?*

Părintele Simeon: Nu cunosc trecutul Bisericii Române; trebuie să spun aceasta, şi nu ca o simplă formulă de politeţe, că am fost foarte emoţionat în timpul vecerniei, şi ceea ce a urmat după vecernie, şi trebuie să spun că am o foarte mare speranţă pentru viitorul spiritual al României. Aş spune că am găsit nu numai viaţă, dar şi o expresie a iubirii creştine.

Prea Sfinţitul Serafim: *Ce părere aveţi despre tineretul actual în comparaţie cu viaţa socială şi spirituală, ce ne puteţi spune referitor la viitorul tinerilor noştri?*

Părintele Rafail Noica: În mare parte cred că m-aş putea referi la ce am spus mai înainte: că viaţa devine din ce în ce mai tragică, din ce în ce mai grea, că este omul întreg care acum îşi atinge căderea sa cea din urmă. Însă nu trebuie să ne gândim pentru viitor, din punct de vedere duhovnicesc, aşa cum facem din punct de vedere social. Oricare ar fi clipa istoriei care a fost, care este, care va fi, cât rămâne istoria trebuie să ştim că orice suflet care vrea să se mântuiască, Dumnezeu îi va da putere să devină fiul lui Dumnezeu.

Am avut impresia în anii tinereţii mele, când aveam vreo 20 de ani, că generaţia bunicilor mei, cei născuţi înaintea primului război mondial erau încă oameni, că cei dintre cele două războaie mondiale sunt expresia unui om foarte căzut, un sub-om, în sensul că am văzut o tendinţă, o oarecare superficialitate, şi într-adevăr în această generaţie, dacă mă iartă Dumnezeu pentru obrăznicia asta, dar nu cu dispreţ

o spun, din generația părinților mei s-au pierdut mulți din Biserică, din călugărie. Muntele Athos aproape dispăruse, mai rămăseseră aproape câteva sute de călugări într-un munte unde numai o mănăstire, unde era Sf. Siluan, erau 2500, și acolo, în 20 de mari mănăstiri și multe sute de altele, în tot muntele, mai erau doar vreo 600.

Generația mea, uitându-mă mai ales la mine și la tendințele celor de vârsta mea (că noi suntem mai mult maimuțe și am format și o teorie a evoluției că maimuța este un om decăzut) cu surpriză și cu bucurie constat că, dacă continui linia asta, văd în generația asta, a voastră, care sunteți tineri acum, o extraordinară renaștere a omului. Mulți în generația voastră sunt tabula rasa, poate nu voi, care veniți la biserică, dar dintre contemporanii voștri. Omul, astăzi, nici nu mai știe dacă există un Dumnezeu, poate nici nu a auzit de vreun Dumnezeu, și când vorbesc cu tineri de astăzi, mai mult în Apus, nici nu știu de unde să încep; dar în duh este o căutare cum nu am văzut în viața mea.

Această renaștere am presimțit-o în tinerețea mea; era un subcurent care nu se vedea încă și care a ieșit la suprafață acum câțiva ani. Trebuie profitat de asta. Mă gândesc la cuvintele Mântuitorului și poate acesta ar fi cuvânt duhovnicesc pentru viitor, cuvântul Mântuitorului care spune: *«Secerișul este gata, dar sunt puțini lucrători în seceriș»*, spune apostolilor să se roage lui Dumnezeu să trimită lucrători în seceriș. Domnul ne-a spus să ne rugăm lui Dumnezeu, dar unde sunt lucrătorii? Sunt mulți care au o sete pe care nu am cunoscut-o în viața mea, în jurul meu, și acum, pe de o parte este extrem de încurajator, dar și trăiesc o durere mare să văd setea care este în jurul nostru și neputința noastră de a face față unui val mare. Deci, să ne rugăm, și rugați-vă pentru viitor. Nu știu cât viitor mai are istoria asta, dar în contextul acesta nu importă. Să ne rugăm și nădăjduiesc că Domnul va face ce-i cu neputință omului și din voi, din inspirația voastră, cu mijloace sărace, cu cei doi bani ai văduvei, dar din inimă bună și din rugăciuni multe și fiind atenți la smerenie, va da Dumnezeu lucrători în acest seceriș.

Prea Sfințitul Serafim: Spuneți-ne niște lucruri foarte practice și foarte la îndemână pentru tineri.

Părintele Rafail Noica: Țineți-vă aproape de Biserică, așa zic și în Apus. Am fost întrebat dacă

ortodoxismul, cel puțin cel

românesc, nu e prea formal. Să nu fiți formal, ci deformalizați; forma este ca un pachet necesar prin care trimiți dintr-o generație în alta, ca la poștă. Trimiți dintr-o parte în alta, pachetul nu e gol, dar poșta habar nu are, ți-l trece, și când se primește dincolo se deschide și se scoate ce e în pachet. Așa și cuvântul rugăciunii trebuie să-l deformalizați voi, să nu ziceți că mă duc în fiecare zi la biserică și stau nu știu cât! Cum spunea părintele Simeon despre Sfânta Împărtășanie: nu ajunge să te împărtășești des pur și simplu. Dacă ești în colțul bisericii și te plictisești că nu înțelegi nimic - spuneam asta mai ales tinerilor greci din Anglia, care nu mai înțeleg limba greacă - începe prin a cere Domnului: ce să fac Doamne aici, de ce mă plictisesc, ce trebuie să fac, întreabă-L pe Domnul sau fă orice fel de conversație cu Dumnezeu, conversație care vă păstrează puțin în duhul rugăciunii.

Cred că pentru voi nu e nevoie de un sfat ca acesta, dar intrați în rugăciunea Bisericii, intrați în conștiința aceasta că acum nu sunt ca un individ, un suflet înaintea lui Dumnezeu care îmi caut mântuirea mea, aici sunt cu tot Adamul. Spunea părintele Simion de Împărtășanie, prin care intrăm în viața omenirii întregi. Îmi amintesc de un cuvânt minunat al părintelui Sofronie unde spunea că Împărtășania este *Cina cea de Taină*, cea de acum 2000 de ani a Domnului, și cu fiecare generație odaia cea de sus a cinei se mărește și primește o generație de oameni în plus.

Să avem conștiință că toți se roagă în biserică, de bine de rău toți vin mânați de o căutare, deși sunt și oameni care vin de curiozitate, de mântuială, ori chiar din dispreț, dar i-a prins cuvântul lui Dumnezeu. Urmăriți cuvântul, religia noastră e religia cuvântului și cuvântul are putere și mai ales cuvântul rugăciunii, unde intrăm în energiile Cuvântului creator prin care Dumnezeu a făcut cerurile și pământul. Deci, intrați în cuvântul rugăciunii, ascultați cuvântul Apostolului și Evangheliei și cine știe ce se va întâmpla acolo, cine știe ce cuvânt va intra în inima voastră și vă va lumina, și atunci veți trăi la propriu ceea ce e spus în Cartea Facerii, că a spus Dumnezeu să fie lumină și a fost lumină, și atunci când ceva se luminează în inima ta de la un cuvânt oarecare pe care l-ai auzit, dar nu l-ai băgat în seamă, atunci trăiești cuvântul lui Dumnezeu ca lumină în inima ta.

Când tu spui rugăciunea nu o spune de mântuială, ci o spune de mântuire. În rugăciunea formală a Bisericii intri în mintea cea mai înaltă a Bisericii, intri în creația Sfinților Părinți, în gândurile

cele mai luminate de Duhul Sfânt, trăiești trăirile altora, intri în inima sfinților, înveți gândul omului despre Dumnezeu, și Biserica are experiență de cel puțin 2000 de ani, dacă nu considerăm și Vechiul Testament, și dă bogăție și îndrăznire rugăciunii tale personale pe care nu ai putea să o ai dacă faci numai rugăciune de unul singur.

Ne îmbogățim prin aceasta aparentă formalitate, dacă o deformalizăm în noi, adică, să încercăm atunci când spunem rugăciunea *Tatăl Nostru* să facem cuvintele acelea ca fiind ale noastre. Aceasta este valabil pentru tot poporul și pentru slujitorii Bisericii. Este nevoie să ieșim din formalismul acesta unde ne-au adus veacuri de cădere și tragedii, căci, Ortodoxia toată, a trăit la un moment dat 400 de ani sub jugul turcesc. Iar noi, că am trăit acum 70 sau 40 de ani sub jugul ateu, trebuie să facem efortul să conștientizăm cuvântul rugăciunii, ca el să devină cuvântul nostru.

Prea Sfințitul Serafim: *Cum acceptați propriul dumneavoastră destin și destinul poporului dumneavoastră?*

Părintele Simeon: Aș putea spune că în viață nimic nu se petrece la întâmplare și că ceea ce se întâmplă și viața noastră însăși vine de la Dumnezeu; asta nu înseamnă că trebuie să credem în predestinație, că nu trebuie să credem că Dumnezeu a orânduit toate dinainte ca ceva ce ne este impus. El ne-a dat libertate și noi trebuie să folosim această libertate oricare ar fi împrejurările vieții noastre sau ale familiei, sau împrejurările anturajului nostru. Și cum să acceptăm această situație? Dacă credem că în tot ce se întâmplă este un sens, noi trebuie să fim capabili să discernem ce vrea Dumnezeu să ne spună prin cutare sau cutare eveniment. Cred că ar trebui să vorbim în această privință ca Sf. Ioan Hrisostom care spune „*Slavă lui Dumnezeu pentru toate!*” și pentru suferințe și pentru fericire.

Prea Sfințitul Serafim: *Cum interpretați versetul ce aparține Sf. Ap. Pavel: „Vreau ca toți să fie ca mine”. Problema căsătoriei și a necăsătoriei.*

Părintele Simeon: Când Sfântul Pavel spune că ar vrea ca toți să fie ca el, el se referă ca toți să fie necăsătoriți, dar de fapt chemarea vine de la Dumnezeu, iar Sfântul Pavel spune că fiecare rămâne în situația în care se află. Dacă primești harul lui Dumnezeu, nefiind căsătorit, atunci rămâi așa; dacă ești căsătorit,

continuă-ți viața de familie.

Duminica Lăsatului sec de carne
(a *Înfricoșatei Judecăți*) Mt. 25, 31-46

A doua venire a Domnului nostru Iisus Hristos și Judecata de Apoi

Arhim. Teofil Părăian

Cum ne pregătim pentru a doua venire?

Preacuvioase părinte stareț, preacuvioși părinți, iubiți credincioși, Cred că unii vă aduceți aminte că la sărbătoarea Înălțării Domnului Iisus Hristos v-am spus că la Sfânta Liturghie facem pomenire de Jertfa Domnului nostru Iisus Hristos, de Patima Sa cea mântuitoare, de Cruce, de Învmormântare și aceasta o știu cei mai mulți. Dar mai facem pomenire și de Învierea Domnului Iisus Hristos, de Înălțarea la cer, de șederea de-a dreapta Tatălui și de cea slăvită, iarăși, a doua venire. A doua venire a Domnului Hristos o mărturisim de câte ori spunem Simbolul credinței, când zicem despre Fiul lui Dumnezeu cel întrupat și înălțat la ceruri că *“iarăși va să vie cu mărire...”* și spunem și de ce va să vie: *“să judece viii și morții”* și spunem despre Împărăția Lui că *“nu va avea sfârșit”*. Și tot în Credeu spunem că *“așteptăm învierea morților și viața veacului ce va să fie”*.

Iubiți credincioși, Toate acestea: învierea morților, a doua venire a lui Hristos, judecata de apoi și răsplata ce va să fie, le pomenim azi, în această duminică a lăsatului sec de carne.

Despre a doua venire a Domnului Hristos a vorbit El Însuși ucenicilor săi în mai multe rânduri și cine citește cu luare aminte cele ce sunt scrise în Sfânta Evanghelie găsește acolo multe din cuvintele Fiului lui Dumnezeu rostite despre cea de a doua venire a Lui. La Matei în cap. 24, în Sfânta Evanghelie de la Marcu, în cap. 13, în Sfânta Evanghelie de la Luca în cap. 17 și 21 sunt cuprinse cuvinte pe care le-a rostit Domnul nostru Iisus Hristos despre cea de a doua venire a Sa. Se întreabă oamenii de astăzi, s-au întrebat cei de ieri, s-au întrebat cei din vremea Domnului nostru Iisus

Hristos pe când El propovăduia pe pământ; și cei de după aceea; s-au întrebat rânduri de oameni: când va veni Domnul Hristos? Când vine Domnul Iisus Hristos iarăși? Când va să vie iarăși să judece viii și morții? Răspunsul cel mai adevărat la această întrebare este cel pe care l-a dat Domnul Hristos când a zis: *“Iară de ziua și de ceasul acela nimenea nu știe, nici îngerii din cer, nici Fiul, ci numai Tatăl”* (Matei 24, 36).

Prin urmare, de va veni cineva și va spune că venirea Domnului Hristos e curând sau este târziu, că Domnul vine îndată sau că trece încă multă vreme până va veni El, se arată mai înțelept decât cuvântul din dumnezeiasca Evanghelie care spune lămurit ceea ce am spus mai înainte. Dar, iubiți credincioși, noi ca mărturisitori ai Învierii celei din morți, ai celei de a doua venituri a Mântuitorului Hristos, ai judecății ce va să vie și ai răsplătirii celei de după judecată, nu-i destul numai să ne gândim că nu știm când va veni Domnul nostru Iisus Hristos, ci să auzim și cuvintele pe care le-a spus El altă dată: „**Privegheați și vă rugați ca ziua aceea să vă găsească pregătiți**”. Două cuvinte rostite de Domnul Hristos sunt potrivite să le avem mai ales în mintea noastră, și anume: *“De ziua și de ceasul acela nimenea nu știe, nici îngerii din ceruri, nici Fiul, ci numai Tatăl”* și *“Privegheați și vă rugați ca ziua aceea să vă găsească pregătiți”* (Luca 21, 36). Să fim în așteptare, într-o așteptare adevărată, să fim pregătiți să-l putem întâmpina pe Domnul Hristos oricând ar veni El, ca unii care suntem cu luare aminte la viața noastră și trăim în așa fel ca să putem oricând începe viața cea împreună cu Domnul nostru Iisus Hristos în veșnicie.

Sigur că Domnul Hristos a spus și unele semne care vor fi înaintea celei de a doua venituri a Lui; unele s-au împlinit, altele sunt foarte generale, e greu să spunem care sunt cele împlinite, care mai trebuie să se împlinească. În orice caz, noi să fim pregătiți ca să putem ieși într-o întâmpinarea Domnului oricând va fi aceasta. Și când va veni Domnul Hristos *«vor sta înaintea Lui toate neamurile pământului»* cum a mărturisit El Însuși și cum am auzit mărturia Lui chiar azi citindu-

sta înaintea Lui viii și morții. Așa spunem noi în Crez: *“Și iarăși va să vie”*. De ce? *“Să judece”*. Pe cine? *“Pe cei vii și pe cei morți”*. Cum îi va judeca pe cei vii și pe cei morți? Îi va judeca ca pe unii care sunt vii, pentru că morții vor învia. Noi credem în învierea morților și în viața veacului ce va să vie. Așteptăm învierea morților. Cum se poate să învie cei morți? Așa cum Dumnezeu a făcut lumea din nimic, așa cum din neființă într-o ființă a adus pe om, tot așa îi va învia din morți, cu puterea Sa dumnezeiască. Domnul nostru Iisus Hristos îi va învia pe toți oamenii ca să stea înaintea Lui la judecată.

Cum ne pregătim de judecata de apoi?

Și ce se va întâmpla la Judecată? La Judecată vom avea toți să dăm răspuns de cele ce le-am făcut în viață, de cele ce le-am vorbit, de cele ce le-am gândit, dar, iubiți credincioși, de unde știm noi că la Judecată vom avea de dat răspuns? De acolo, că ne spune Sfânta Biserică prin îndemnurile ei să cerem de la Dumnezeu în fiecare zi și, mai ales la Sfintele Slujbe, să ni se dăruiască ceva, ce? *“Sfârșit creștinesc vieții noastre, neînfruntat, în pace”*. Și mai ce? *“Și răspuns bun la înfricoșătoarea judecată a lui Hristos”*. Așadar, fiind chemați cu toții să stăm înaintea lui Dumnezeu la Judecata cea de Apoi, vom avea să dăm Lui răspuns pentru cele ce am făcut în viață.

Dar, în chip deosebit, la Judecata de Apoi ni se va cere răspuns despre felul cum ne-am raportat la Mântuitorul nostru Iisus Hristos, cum i-am slujit Lui, cum i-am ajutat pe frații Lui mai mici, cum L-am ajutat pe El Însuși sau cum nu L-am ajutat când am putut să facem bine celor care au trebuință de bine. Va zice atunci – ne spune Sfânta Evanghelie cuvintele Domnului Hristos: *“Va zice atunci Împăratul, după ce va despărți pe cei buni de cei răi, cum desparte păstorul, ciobanul, oile dintre capre”* și, după ce va așeza oile de-a dreapta Sa și caprele de-a stânga Sa, va zice celor de-a dreapta sa: *“Veniți binecuvântații Tatălui Meu de moșteniți Împărăția cea gătită vouă de la întemeierea lumii. Căci am fost flămând și Mi-ați dat*

Mi-ați dat să beau, am fost gol și M-ați îmbrăcat, am fost străin și M-ați primit, am fost bolnav și M-ați cercetat, am fost în temniță și ați venit la Mine”. Și vor zice atunci dreptii: “Doamne, când ai fost așa cum ne spui și ți-am slujit Ție?” Iar El va zice: “Oricât ați făcut acelor mai mici ai Mei frați, Mie Mi-ați făcut.”

Iubiți credincioși, Cu asta Domnul Hristos face o legătură între El și între oamenii care au trebuință de ajutor. Așa legătură încât, dacă vrea cineva să-I slujească Domnului Hristos și va ajuta pe cei ce au trebuință de ajutor, nu numai pe aceia i-a ajutat, ci pe Domnul Hristos Însuși. Hristos e în mijlocul nostru și printre cei ce au trebuință de ajutor, orice fel de ajutor va fi acela. Iar celor de-a stânga le va zice: *“Mergeți în locul cel veșnic, blestemaților, căci am fost flămând și nu Mi-ați dat să mănânc, am fost însetat și nu Mi-ați dat să beau, am fost gol și nu M-ați îmbrăcat, am fost străin și nu M-ați primit, am fost bolnav și-n închisoare și nu M-ați cercetat”*. Și aceia Îl vor întreba pe Domnul Hristos: *“Doamne, când le-ai avut pe acestea și nu ți-am slujit Ție?”* Iar El le va spune și lor: *“întrucât n-ați făcut acestor frați mai mici ai Mei, Mie nu Mi-ați făcut”* (Matei 25). De aceea, iubiți credincioși, prin cuvintele acestea Domnul Hristos arată că binele pe care-l facem are putere mare, întrucât nu e numai un bine pe care-l faci omului, ci și un bine pe care-l faci Domnului. Altfel spus, slujind omului, slujim Domnului. **Și adevărata slujire a Domnului e aceea când îi slujim omului.** Când îi facem bine omului în numele lui Dumnezeu și **orice bine făcut oamenilor, în numele Domnului Hristos, are dreapta sa răsplătire.**

Judecata din lumea aceasta

Dar iubiți credincioși, până la judecata de apoi mai sunt și alte judecăți. Este o judecată și în lumea aceasta, este și o răsplată în lumea aceasta. Sunt oameni care pe lumea aceasta au de pățimit pentru relele pe care le fac. Și în lumea aceasta sunt închisori în care stau oamenii făcători de rele ca să li se „răsplătească” răutatea pe care o fac. Și în lumea

merg mulți și de care unii sunt scutiți, și sunt oameni care niciodată nu s-au dus la o judecată, măcar să vadă cum se desfășoară și cu care n-are nimenea nimica pentru că duc o viață înaltă, o viață cu care se pot înfățișa oriunde și oricând, și dacă s-ar duce la judecată și-ar fi pârâți pentru o nedreptate pe care n-au făcut-o, judecata nu face altceva decât să arate că ei nu sunt vinovați. Și Domnul Hristos spune în Sfânta Evanghelie, ne-au rămas cuvintele lui în Sfânta Evanghelie de la Ioan, zicând așa: *“Cel ce crede în Cel ce M-a trimis pe Mine și păzește cuvintele Mele, la judecată nu va veni, ci se va muta din moarte în viață”* (In. 5, 24). Ce înseamnă aceasta? Înseamnă că, și dacă va fi și el judecat, judecata nu va avea alt rost decât să arate că el e curat, că a trăit o viață așa cum e bine s-o trăiască toți oamenii, care chiar dac-ar merge la judecată, judecata nu face altceva decât să-i arate nevinovați.

Dar, iubiți credincioși, mai este și o **judecată a cugetului nostru, judecata conștiinței noastre**. Și asta poate fi și bună și rea, poate fi o judecată dreaptă sau nedreaptă. De altfel se spune că Dumnezeu judecă faptele conștiinței, judecă și conștiința și cugetul omului, pentru că cugetul omului poate să fie de multe ori cu greșală. Spune undeva Sfântul Marcu Ascetul: *“Să nu ascuți de inima ta până n-ai deznădăcinat toate patimile”*. Pentru că cel ce le are înăuntru, pe acelea le și pune înaintea. Și știți că omul tot ce face își justifică, și binele pe care-l face, și răul pe care-l face, găsește el un temei în cugetul lui ca să-l facă, și binele și răul; absolut tot ce face își și justifică. Și omul care face rău zice că-i bine când face răul. Și de aceea trebuie să fie și o judecată a lui Dumnezeu, o judecată mai presus de judecata noastră.

Și mai este o judecată, aici, în lumea aceasta, o judecată printr-un cuget străin, și anume **judecata de la spovedanie** când omul se duce și să fie judecat, nu numai să fie dezlegat. Și duhovnicul este acela care poate hotărî, după puterea ce i s-a dat lui, starea omului și poate hotărî dacă omul care se spovedește este vrednic de împărăția lui Dumnezeu sau încă trebuie să facă pocăință ca să poată intra în Împărăția lui Dumnezeu.

Iubiți credincioși, Mai este o judecată aici pe pământ. V-am mai spus eu de ea: **judecata rugăciunii**. Care e judecata rugăciunii? Spune Sfântul Ioan, cel ce a scris Scara, despre rugăciune, că e judecat și judecătorie și scaunul judecătorului înainte de judecata cea viitoare. Ce înseamnă asta? Înseamnă că omul care se roagă vede care e starea lui sufletească, pentru că rugăciunea e și oglinda sufletului. Și omul când se roagă, fiecare dintre noi când ne rugăm, simțim câtă legătură avem cu Dumnezeu, câtă împrăștiere avem la lumea aceasta, câtă legătură avem cu oamenii, cât suntem de îngropați în gândurile pământești și cât de puțin ne gândim la cele cerești și starea aceasta e o stare în care se arată și judecata lui Dumnezeu și starea noastră, de aceea e bine să fim cu conștiința că la rugăciune stăm, într-un fel, și la judecată. Și cum ne e rugăciunea, așa ne e și viața sufletească, așa ne este credința, așa ne este luarea sau neluarea aminte, cum ne este rugăciunea. Cine se roagă știe care-i starea lui sufletească. Rugăciunea e ca un fel de termometru al vieții duhovnicești, îți arată cu adevărat starea în care te găsești.

Judecata de după moarte – judecata particulară

Iubiți credincioși, Chiar și după moartea noastră ne ducem înaintea lui Dumnezeu, ne ducem la judecata lui Dumnezeu, la judecata particulară, unde se hotărăște, cum s-ar zice, așa, „provizoriu”, care este starea omului și în ce stare se găsește el și în ce stare urmează să rămână până la Judecata cea de apoi când se vor înfățișa toți la judecată și când se va da hotărârea cea mai de pe urmă. Până la Judecata de Apoi, încă se mai pot ajuta oamenii morți prin rugăciunile Sfintei Biserici, prin rugăciunile pentru morți, ca Dumnezeu să-i ușureze și să le facă parte de rai celor care n-au ajuns să fie în rai.

Iubiți credincioși, Se spune în Sfânta Evanghelie că Domnul Hristos va despărți pe cei buni de cei răi cum desparte păstorul oile de capre. În legătură cu aceasta îmi aduc aminte de un cuvânt tare frumos, din Pateric. Se spune că un părinte oarecare a fost întrebat: *“Care sunt oile și care sunt caprele?”* Și el a

răspuns într-o smerenie așa: *“Caprele sunt eu, fiindcă eu sunt dintre capre, sunt rău, și oile Dumnezeu le știe”*. Iubiți credincioși, dacă ne socotim între cei care trebuie să se mai îndrepteze, dacă ne socotim între capre, atunci avem nădejde să ne facem buni și să fim între oi. Dar dacă ne socotim între oi, ca fariseul acela de care am auzit acum 2 săptămâni și avem siguranță că noi suntem mântuiți, că doar noi știm.... și așa mai departe, s-ar putea să nu fim între oi, ci să ajungem între capre. Că spune undeva, tot în Pateric, că tâlharul toată viața a fost între tâlhari și într-o clipă a dobândit raiul. Și Iuda între apostoli a fost și într-o clipă a pierdut raiul și a ajuns să fie depărtat de Dumnezeu pentru negrija lui și pentru răutatea lui. Așa încât, să fim cu luare aminte unde suntem și ce facem. Să ne cunoaștem starea și să ne silim să fim mai buni și să cerem ajutor de la Dumnezeu, căci cu puterea noastră nu putem să ne îmbunătățim și, iubiți credincioși, să fim cu multă luare aminte ca să nu osândim și să nu judecăm pe cei din jurul nostru, căci a zis părintele acela: *“Caprele sunt eu, dar oile Dumnezeu le știe”*. Noi să n-avem cu nimenea nimic și să dorim să fim cât mai hotărâți pentru bine, și Dumnezeu ne va da ajutor să fim între «binecuvântații Tatălui» și să ne schimbăm spre bine cum s-a schimbat tâlharul acela care pe cruce fiind a zis: *“Pomenește-mă Doamne întru Împărăția Ta.”* (Luca 23, 42).

Scăparea de judecăți este la Hristos

S-ar putea întâmpla ca cercetându-ne, să vedem multe lipsuri în viața noastră, dar să nu ne descurajăm, să avem nădejde la mila lui Dumnezeu, să ne încredințăm sufletul și viața noastră întreagă în mâinile Domnului Hristos, așa cum a spus El când a fost pe cruce: *“Părinte, în mâinile Tale încredințez duhul Meu”* (Luca 23, 46). Și Sfântul Ștefan când a fost lovit cu pietre a zis: *“Iisuse, primește duhul meu!”* și noi să-i dăm duhul nostru Domnului Hristos. Neputința noastră să i-o arătăm cât mai des și să spunem: *«Doamne, așa sunt! Ori de voiesc, ori de nu voiesc, mântuiește-mă!»*. Așa spunea

vechime care-și dădea seama că nu vrea prea mult să se mântuiască.

Și totuși, iată, omul trebuie să se facă mai bun ca să fie împreună cu oile, de-a dreapta Domnului Hristos, și de aceea în starea în care era, avea o izbucnire de dorință către Dumnezeu și zicea: *«Doamne, chiar dacă nu vreau eu, ajută-mă Tu și mântuiește-mă! Ori de vreau, ori de nu vreau, mântuiește-mă!»*.

Iubiți credincioși, Ne stă în față Sfântul Post în care e mai multă vreme de cercetare. Nu în înțelesul că în timpul anului nu-i vremea de cercetare; oricând trebuie să ne cercetăm. Dar mai ales în Sfântul Post se spovedesc oamenii, doresc să se împărtășească credincioșii. Dumnezeu să ne ajute la toți să putem face lucrurile acestea cu rost și cu folos pentru mântuirea noastră. De aceea să ne cercetăm acum mai mult, să ne gândim mai mult la a doua venire a Domnului Hristos, la clipa când vom sta de față înaintea Lui și la clipele în care, de fapt, stăm de față înaintea Lui: la Sfintele Slujbe, la rugăciune, la Sfintele Taine. Să stăm înaintea Domnului Hristos cu mai multă dorință de a-I sluji și să-L rugăm să ne deschidă mai mult inima ca să cunoaștem când slujim Domnului. Să-i ajutăm mai mult pe cei ce au trebuință de ajutor și dacă nu putem, să nu ne mirăm de ceea ce se spune, că cea mai lungă cale e aceea care duce de la urechi la inimă. Inima noastră de multe ori nu e destul de încredințată de adevărul lui Dumnezeu, și mintea noastră e plină de gânduri frumoase, folositoare, dar viața noastră nu se arată ca o oglindă a slujirii lui Dumnezeu. De aceea să cerem mai mult ajutor, să ne punem mai multă încredere în Domnul Hristos, să strigăm din adâncurile inimii, cum a strigat tâlharul: *“Pomeneste-mă, Doamne, întru împărăția Ta!”*.

Arată-mi, Doamne și judecata rugăciunii, arată-mi Doamne și judecata spovedaniei, arată-mi Doamne și judecata și răsplătirea relor pe care le fac în această viață; îndreptează, Doamne, viața în așa fel, încât să trec din lumea asta senin și luminat, cu dorința de a sluji Ție, ca să pot ajunge la judecata ceea ce va să fie, la judecata particulară și la judecata cea de obște cu acea stare sufletească care se potrivește cu starea oamenilor ce vor sta de-a dreapta Ta. Prin rugăciunile Maicii Preacurate și ale tuturor Sfinților să pot avea răsplătirea cea veșnică încă din viața aceasta, răsplătirea cea dorită pentru slava numelui Tău. Amin.

Ecumenism

Globalizare

Apostazie

Glosolalie și Istorie Bisericească

Prof. Univ. Dr. Ghe. Drăgulin

1. În scopul dobândirii mântuirii, credincioșii creștini se străduiesc să ducă o viață duhovnicească, de credință și de fapte bune; totodată ei caută să contemple, să înțeleagă și să proslăvească persoana Mântuitorului Iisus Hristos, adâncind cuvintele mesajului Său dumnezeiesc din paginile Sfintei Evanghelii.

În cazul creștinilor de tradiție și de succesiune apostolică, astfel de preocupări sunt cultivate și ușurate în parte de cultul divin și de întreaga viață a Bisericii - *“stâlp și temelie a adevărului”* (I Tim. 3, 15). Cu înțreita ei lucrare: sfințitoare, învățătoare și conducătoare, Biserica îi conduce pe credincioși pe calea vieții celei noi și a desăvârșirii lor harice.

Dar, deosebit de aceste năzuințe firești ale credinciosului, studiul creștinismului primar se mai datorează și diferențelor confesionale. Este suficient să amintim doar de disputele dintre catolici și protestanți, inaugurate prin confruntările Reformei prelungite până la sfârșitul veacului trecut. Cu o optică a ostilității preconcepute, cei din urmă s-au străduit uneori să stabilească “esența creștinismului”, căzând în exagerări și unilateralități mai mari decât inovațiile doctrinare combătute. Astfel, menținându-ne în domeniul ecleziologiei, protestanții susțin, împotriva regimului bisericesc-monarhic justificat și cu pretense stări din Biserica apostolilor, că atunci rolul conducător aparținea harismaticilor. Clericii cu hirotonie sacramentală n-ar fi avut, în aceeași optică deformată, decât un rol secundar, atribuții mai mult administrative.

O dată cu căutarea protestantă a creștinismului primar, care să fi interpretat și să fi trăit în chip autentic mesajul Mântuitorului Hristos, Mișcarea Ecumenică a reamintit epocii noastre că întreaga creștinătate suspină după unitatea pierdută a Bisericii primare. Discuțiile între creștinii celor trei mari ramuri istorice asupra formei

organizatorice și a poziției ierarhiei, în primele comunități, asupra autorității Tradiției și a unui viitor sinod ecumenic, asupra intercomuniunii și a validității Sfintelor Taine etc., readuc în atenția cercetătorilor forme, stări și învățături din epoca apostolică și postapostolică.

În mod frecvent, momentul întemeierii Bisericii și problema darurilor duhovnicești revin foarte des în aceste discuții teologice.

2. Se știe că lucrarea lui Hristos, prin Duhul Sfânt, rodește în inimile oamenilor ca Biserică. De fapt, temelia mântuirii noastre a fost pusă în pârga firii omenești, asumată de El. *“Dar mântuirea noastră propriu-zisă se înfăptuiește de-abia prin sălășluirea în noi a lui Hristos cu trupul purtat de El, înviat și înălțat și deplin pnevmatizat, sau umplut de Duhul Sfânt și devenit prin aceasta desăvârșit transparent”*¹.

Sfințirea și începutul de înviere din Hristos extinse în credincioși vor iradia în noi putere mântuitoare și îndumnezeitoare prin prezența Duhului Sfânt. Pogorârea Mântuitorului arată tocmai trecerea de la lucrarea mântuitoare a lui Hristos în umanitatea Sa personală, adică extinderea acestei lucrări în celelalte ființe umane. Iradierea Duhului Sfânt a început la Rusalii. Apostolii au devenit atunci primele mădulare ale Bisericii. Duhul Sfânt iese pe primul plan al lucrării. Această inițiativă a Lui ca persoană a devenit posibilă, întrucât Hristos însuși este acum, după Înviere, o persoană plină de iubire și de putere.

3. La Cincizecime, Duhul Sfânt s-a revelat ca ipostas într-un mod deosebit de accentuat și de sensibil. Așa cum odinioară El a grăit prin prooroci și a vestit de atunci cele viitoare, tot așa Sfântul Duh a lucrat prin ucenicii lui Hristos, arătându-se tuturor în ipostasul propriu prin limbi de foc. În vuiet mare și deosebit, peste cei adunați în Ierusalim la Rusalii, s-a inaugurat acel botez cu Duhul și cu foc pe care Ioan Botezătorul l-a prevestit în puterea Celui care avea să vină după el (Matei 3, 11). Mântuitorul însuși anunțase pe apostolii Săi, înainte de Înălțare, că celor ce vor crede în El și se vor boteza, le vor fi acordate semne extraordinare și minuni: izgonirea demonilor, vorbirea în limbi noi, rezistență față de otrăvuri, puterea de a vindeca pe cei bolnavi (Marcu 16, 7).

Această bogăție de daruri duhovnicești, ca urmare a unei revărsări excepționale a Duhului Sfânt, a fost necesară și deosebit de eficace pentru predica apostolică. Atât în Biserica începătoare, cât și în sufletele oamenilor în particular, credința s-a întărit în fata evidenței

împlinirii unor făgăduințe mesianice; totodată transformarea apostolilor în evanghelizatori neînfricați s-a înfăptuit, iar noua alianță a fost adeverită printr-o comunicare a Duhului tuturor credincioșilor. Întărirea neofitiilor, convingerea iudeilor și a păgânilor despre dumnezeirea noii credințe prin evidența altor semne supranaturale, se făcea concomitent cu zidirea cea dinăuntru a comunităților creștine; erau suplinite și întărite astfel persoanele ierarhiei chemate să efectueze mai multe funcții în organismul bisericesc, adevărurile de credință beneficiau uneori de o pătrundere subită, iar edificarea credincioșilor în adunările de cult se făcea printr-o putere și lucrare deosebit de evidente.

Actul Cincizecimii și fenomenele harismatice, care l-au însoțit, nu apar ca un element secundar în raport cu mântuirea adusă de Hristos, ci constituie împlinirea, actul ei final. O dată cu harul mântuitor, darurile duhovnicești au asigurat noii comunități factori de întărire și de răspândire în toată lumea. Datorită acestora, fiecare credincios va participa, după bunurile pe care le-a primit, la isprăvirea edificiului eclezial început în ziua Rusaliilor². De aceea, manifestarea extraordinară și perpetuarea Sfântului Duh în Biserică echivalează cu un nou act creator al naturii umane și totodată cu un sfârșit al istoriei. Universalitatea vieții celei noi se exprimă prin adunarea tuturor oamenilor răscumpărați într-o singură familie eshatologică prin mijlocirea Euharistiei.

Semnificația teologică a elementelor descrierii Cincizecimii arată pe de o parte poziția ei antitipică față de evenimentul primirii Legii pe Sinai, iar pe de altă parte, natura divină de foc a Paracletului și a acțiunii lui Dumnezeu în unica natură umană. Prin manifestarea iubirii arzătoare în inimi și prin evidențierea naturii lui rațională, idealul omului nou a fost încă o dată relevat³ și ajutat să se dezvolte.

4. Numărul darurilor duhovnicești nu poate fi stabilit cu precizie, deoarece autorii *Noului Testament* nu-și propun să le amintească pe toate sau, cu atât mai mult, să le clasifice. În enumerările celor patru liste de harisme, pe care le aflăm la Sfântul Apostol Pavel, se cuprinde și glosolalia sau darul ceresc al vorbirii în limbi pentru preamărirea lui Dumnezeu. Diferitele texte care realizează acest fenomen amintesc despre “limbi noi” (Marcu 16, 17), despre “vorbirea în limbi” (Fapte 10, 44-46), despre “felurite limbi” (I Cor., 12, 10-28), despre “vorbirea în alte limbi” (I Cor., 14, 21), despre vorbirea “în limbile oamenilor și ale îngerilor” (I Cor., 13, 1).

Dată fiind concizia referințelor, precum și situația unor texte incomplete sau întrerupte de alte probleme, o definiție a fenomenului glosolalic nu este ușor de dat; ea se obține doar după precizări parțiale, migăloase, și după coroborarea rezultatelor cercetării asupra mai multor texte biblice. Pentru prețuirea arătată acestei harisme, în comparație cu restul darurilor duhovnicești, și pentru atitudinea pe care Sfântul Apostol Pavel a trebuit să o ia față de ea, exegeții preferă să examineze de obicei situația descrisă în *Epistola întâi către Corinteni*, capitolul al paisprezecelea.

Credincioșii din acest oraș erau lămurii asupra valorii glosolaliei, ba chiar o socoteau cu totul superioară, dar nu dovedeau o chibzuită folosire a ei în raport cu celelalte harisme. Ca unul care îi întrece pe toți în practicarea glosolaliei, apostolul dezaprobă prețuirea excesivă a acestei harisme; să râvnească și la celelalte daruri duhovnicești, în special la proorocie, iar dacă vorbitorul în limbi nu are în preajmă pe tălmăcitor, este mai bine ca el să tacă. *“Toate spre zidire să se facă”* (v. 26) - *”pentru că Dumnezeu nu este al neorânduiei, ci al păcii”* (v. 32).

În argumentarea autorului, superioritatea darului proorocesc era evidentă, nu în sensul de vestire a viitorului, ci de propovăduire convingătoare a tainelor lui Dumnezeu. El este folositor tuturor credincioșilor, căci se adresează direct oamenilor și într-o limbă știută. De aceea proorocia este mai convingătoare. În comparație cu aceasta, glosolalia se dovedește mai mult o convorbire a extaticului cu Dumnezeu, căci ceilalți nu o înțeleg; nu e propriu-zis o vorbire, ci o rugăciune. Ea nu este rea în sine, dar poate deveni nefolositoare, fiind pândită de nechibzuință, de pasivitate și astfel de insuficiență.

Toți harismaticii sunt sfătuiți să fie mulțumiți cu darurile de care s-au învrednicit, străduindu-se doar să crească în virtutea iubirii de Dumnezeu și de semenii.

O descriere pozitivă a glosolaliei într-un text istoric, obiectiv și real, adică fără figuri de stil, o oferă capitolul al doilea din *Faptele Apostolilor*. Pe când ucenicii erau laolaltă a venit un vuiet ca de vânt ce trece și a umplut toată casa unde ședeau ei. Mulțimea localnicilor a auzit vuietul - “s-a tulburat” - și a venit acolo, dar nu a intrat în casă. După acest fenomen auditiv urmează altul vizual: prezența limbilor de foc peste apostoli. *“Și s-au umplut toți de Duhul Sfânt și au început să vorbească în alte limbi, precum le dădea lor Duhul a grăi”* (v. 4). Iudeii *“din toate neamurile care sunt sub cer”* - adunați în Ierusalim -

erau uimiți de cele ce se petreceau cu acești galileeni, “*căci fiecare îi auzea pe ei vorbind în limba sa*” (v. 6), “*despre faptele și minunile lui Dumnezeu*” (v. 11). Ei înțelegeau, așadar, cele ce auzeau și nu era nevoie să recurgă la harismatici cu darul tălmăcirii, ca în cazul corintenilor.

Fără de nedumerirea generală: “*Ce va să fie aceasta?*” (v. 12) și fără de batjocura unora care s-au exprimat că apostolii ar fi niște oameni beți, Sfântul Petru intervine și ține o predică în limba localnicilor. El arată că este vorba de un element harismatic legat de învierea Mântuitorului, prezis de prooroci, dintre care sunt citați Ioil și “strămoșul David”. “*Deci, - conchide apostolul, - înălțându-se prin dreapta lui Dumnezeu și primind de la Tatăl Îgăduința Duhului Sfânt, L-a revărsat pe Acesta, cum vedeți și auziți voi*” (v. 33).

Comparând cele două pericope analizate, observăm că glosolalia descrisă nu trebuie privită ca identică la Ierusalim și la Corint. Mai precis spus, accentul pus pe aspectele principale cade în chip diferit. În primul caz, glosolalia este o manifestare extraordinară, un semn “*despre faptele minunate ale lui Dumnezeu*”(v. 11) care să predisună pe necredincioși la primirea adevărilor Evangheliei. Auditorii acestor graiuri harismatice au înțeles direct, fiecare în limba sa, cele propovăduite. Ca o concluzie imediată a predicii Sfântului Petru, ascultătorii s-au botezat. “*Și stăruiau în învățătura apostolilor și în împărtășire, în frângerea pâinii și în rugăciuni*” (v. 42). În al doilea caz, darul vorbirii în limbi are destinația principală de promovare a binelui comun, “*arătarea Duhului spre folos*” (I Cor., 12, 7). Conlucrarea armonioasă cu celelalte manifestări o făcea să nu rămână un simplu semn exterior. “*Așadar, glosolalia nu se primea în vederea predicii și a învățământului, ci în vederea rugăciunii și a proslăvirilor divine*”⁴.

Poate că deosebirea pe care o avea în vedere a făcut ca în limbajul teologic de astăzi darurile cu totul neobișnuite, prin care se ajută la răspândirea creștinismului, să fie numite de obicei “harisme”⁵, diferențiate de darurile mai obișnuite.

Cât privește natura harismeî glosolaliei, interpretările au variat de la tipul unui profetism arhaic incoerent⁶, la efuziunile neobișnuite ale unui metalimbaj, care n-ar fi fost nici grec, nici latin⁷. Majoritatea teologilor se gândesc însă la o limbă spirituală articulată și la o vorbire cu înțeles. Astfel, unii socotesc că fiecare idiom era vorbit de către un singur apostol⁸, iar alții că foștii pescari galileeni au grăit “în

limbile tuturor neamurilor din lume de pe atunci”⁹ sau că glosolalul făcea pe ascultători să-i înțeleagă în limba lor proprie.

Din cele de mai sus, glosolalia poate fi definită ca o vorbire sub inspirația Duhului Sfânt în alte limbi, străine și neînțelese vreodată. Ea este, ca toate celelalte, un dar divin gratuit, adică acordat în folosul general al Bisericii (I Cor., 12, 7; Efes. 4, 12). Pentru o și mai precisă conturare a noțiunii de glosolalie, trebuie să amintim și următoarele elemente:

- relativ la limba inspirată, aceasta este nouă, în sensul de limbă omenească existentă, iar nu de formații lexicale neîntâlnite în lume și fără sens;

- cel inspirat grăiește în stare de extaz, aproape inconștient; totuși el se știe edificat și poate folosi sau nu darul primit;

- ascultătorii, care sunt localnici, nu înțeleg cele propovăduite decât cu ajutorul tâlmăcirii, pe când cei străini pătrund singuri totul;

- scopul glosolaliei este întreit: a) de a răspândi în grabă și peste tot sămânța Evangheliei; b) de a proba puterea dumnezeiască a creștinismului; c) de a dovedi universalitatea chemării oamenilor la mântuire¹⁰.

5. Aruncând o privire istorică asupra duratei în timp a fenomenelor glosolalice, observăm că ele au urmat în general evoluția tuturor harismelor. Se știe că acestea au început treptat să slăbească, după veacul apostolic. Parțial, atribuțiile lor au revenit membrilor ierarhiei bisericești și didascalilor de profesie. Pe lângă o firească evoluție de la pnevmatoforia extraordinară din primele comunități creștine, falșii harismatici și ereticii au aruncat curând o discreditare asupra lor.

Prezentă în marile centre creștine: Ierusalim, Efes, Corint etc., glosolalia impresiona în chip deosebit spiritele evlavioase. Era un semn puternic supranatural și o dovadă a adevărului creștin, foarte eficace în preocuparea de convertire a păgânilor. “Până în veacul al III-lea glosolalia se manifestă într-un mod analog cu ceea ce descrie Sfântul Pavel, și a fost apreciată ca o minune permanentă”¹¹. Totuși fenomenul este pândit în veacul al doilea de câteva cenzurări. Când neoprofetismul montanist revendică printr-o vorbire extatică recunoașterea unei harisme autentice, tocmai elementul estatic este condamnat. De aceea a fost necesar ca primele sinoade bisericești cunoscute să fie ținute împotriva uzurpării harisme profetice¹².

Cu toate acestea, în cunoscuta sa operă *Adversus haereses* (V, 6, 1), Sfântul Irineu amintește și el despre contemporani creștini care vorbesc “în felurite limbi”. Se afirmă de către teologii catolici

că harisme asemănătoare ar fi existat în Apus și mai târziu, este vorba de François de Xavier (+1552), de Bernard de Clairvaux etc., “*dar numai pentru propovăduirea către credincioși*”¹³.

Studiind “vagul misticism” care a izbucnit totuși în rândurile aderenților Reformei protestante, un cercetător¹⁴ adoptă deosebirea care s-a făcut uneori între harismă ca semn exterior (glosolalia, darul de a face minuni etc.) și harisma ca efuziune a plenitudinii Sfântului Duh. Martin Luther prezenta cuvântul *Biblie* ca singurul criteriu al întâlnirii cu Dumnezeu. Totuși aspirațiile mistice ale profeților de la Zwickau, ale anabaptiștilor și ale altora au năzuit să reintegreze aspectul harismatic în viața Bisericii lor. Această nouă criză montanistă - cum o caracterizează același cercetător - folosea o limbă pseudoevanghelică. În ciuda elementelor harismatice nouetamentare pe care le reclama, noul entuziasm profetic și iluminist era intransigent și absolutist. El a decăzut curând într-un ezoterism în care se întâlnea cu alchimia, parapsihologia și ocultismul. Această gnoză nouă a creștinismului teozofic vorbea un limbaj biblic fără totuși a-și înfige rădăcinile în mod real în *Biblie*.

Cu începuturile lor, care nu au fost scutite de excese entuziaste și de iluminare naturalistă, quakerii au cunoscut fenomene glosolalice. Alte cazuri se citează la așa-numiții fanatici din Covenues sau camisarzi. Ca urmare a unor persecuții împotriva credinței lor hughenote, aceștia erau educați în mod insistent în sentimente anticatolice. Ei se adunau în peșteri și în alte locuri pustii în număr de sute de persoane, cu rugăciuni și cu cântări de psalmi, așteptând pogorârea Sfântului Duh peste ei, după perioade îndelungate de post. Adunările lor produceau zgomote confuze, invocări și amenințări de judecată divină iminentă. De aici le-a rămas numele de extravaganti, fiind multă vreme persecutați și chiar decimați în Franța¹⁵.

Una din urmările activității lui John Wesley în Anglia a fost o nouă experiență spirituală cristalizată în gruparea irvingienilor auto intitulată “Biserica catolică apostolică”. Din însăși denumirea adoptată se vede intenția lor de reînviere a epocii primare cu darurile duhovnicești pe care le-a avut. Unul dintre mijloacele destinate “perfecționării” Bisericii l-a constituit glosolalia. De altfel, în același climat de profetism apocaliptic și milenarist, și alte stări iluministe ale acestora au fost socotite de către adepți ca efuziuni ale Sfântului Duh¹⁶. Alți cercetători dimpotrivă caracterizează fenomenul ca pe “un montanism modern”¹⁷. Se știe că odinioară, întreaga ecumenicitate creștină a

condamnat învățăturile rătăcite și tulburările produse de această erezie.

Între anii 1841-1843 s-au ivit așa-zișii “cititori” suedezi. “Cuvintele involuntare, lipsite de sens pentru cei care le pronunțau și însoțite de convulsii și de leșinuri au fost multă vreme un exercițiu zilnic în această mică sectă”¹⁸.

La începutul veacului nostru, fenomene extatice și glosolalice au fost semnalate în California, apoi în Norvegia și în Germania, din 1907¹⁹. Exegetul francez citat se exprimă astfel la sugestia asocierii harismelor descrise în *Faptele Apostolilor* cu aceste manifestări din urmă: “*Veacul nostru a văzut scene de iluzie de același gen pe care nu le vom mai reaminti aici: căci este întotdeauna nedrept să compari credulitatea unor mari mișcări religioase cu credulitatea care nu are drept cauză decât platitudinea spiritului*”. În sfârșit, cultura de astăzi numește “glosolalie” și limbajul personal al câtorva maladii mintale²⁰.

6. Față de rosturile și de fapele soteriologice ale Evangheliei, care au transformat pe apostoli în neînfrigați propovăduitori ai Adevărului și au proclamat printre toate neamurile pământului noul legământ al mântuirii, anumite învățături și practici glosolalice propagate insistent în vremea noastră sunt răstălmăciri cu totul rătăcite și inacceptabile.

Acelora care propovăduiesc pogorârea Duhului Sfânt asupra câtorva neoprotestanți din America, tocmai la sfârșitul secolului trecut, trebuie să le reamintim că Biserica a luat ființă de peste douăzeci de veacuri. În această privință, Mântuitorul însuși a zis către ucenicii Săi: “*Iată, Eu cu voi sunt în toate zilele, până la sfârșitul veacurilor*” (Matei 28, 20). Coborârea Duhului Sfânt la Cincizecime în chip de limbi de foc peste toți apostolii arată că El nu s-a manifestat cu adevărat decât în comuniunea Bisericii; în același timp, “*vuietul, ca de suflare de vânt ce vine repede*”, care a marcat evenimentul și a tulburat mulțimile din Ierusalim, arată că puterea nouă din cer, din care s-a născut Biserica, o va comunica lumii în toate veacurile. Altfel la ce a folosit harul revărsat în atât de felurite daruri, dacă a rămas nelucrător peste două milenii?

Referindu-se la întrebarea de ce nu se mai acordă și astăzi celui ce se botează minunea grăirii în limbi de la Cincizecime, Sfântul Ioan Gură de Aur precizează că sunt două feluri de minuni: unele vizibile pentru ochi, iar altele simțite în conștiință sau în alt chip. Pentru omul duhovnicesc, ultima categorie nu constituie nici un fel de problemă. “*Duhul e întreg în fiecare persoană din Biserică, dar numai întrucât acea persoană se menține ca mădular al Bisericii, adică întrucât se află în Biserică,*

unde sunt activate toate darurile Duhului, ca ipostas unitar și infinit de bogat, care e factorul unificator al darurilor împărătești”²¹.

Tot atât de grav contravine învățăturii revelate și afirmația neoprotestantă a necesității botezului cu Duh Sfânt și cu foc, pe lângă acela al apei, care ar conferi diferite daruri minunate și în special glosolalia. Botezul creștin - se știe de la convorbirea lui Iisus cu Nicodim - este unul singur și nedespărțit *“cu apă și cu Duh”* (Ioan, 3, 5). Săvârșindu-se în numele Preasfintei Treimi, el se face și în numele Paracletului.

Dacă este cazul să ne menținem în limitele consecvenței logice ale acestui pozitivism religios, ar trebui să cerem, partizanilor botezului după modelul Cincizecimii, și prezența celorlalte elemente ale fenomenului: limbile de foc, vuietul ca de vijelie etc. Ba, în acel moment festiv și matur al încreștinării, ei ar trebui să facă dovada și a lucrării altor daruri duhovnicești din numărul celor aproximativ douăzeci de harisme neotestamentare²². Unele secte și denominațiuni însă urmează și abuzează numai de glosolalie, iar nu și de celelalte, precum darul deosebirii duhurilor și, în mod obligatoriu la corinteni, de darul tălmăcirii.

Dar, chiar și așa, Sfântul Pavel dezaprobă pe oamenii cărora trebuie să li se arate semne multe și minuni pentru a-i aduce la calea Adevărului, întrucât *“vorbirea în limbi este semn nu pentru cei credincioși, ci pentru cei necredincioși”* (I Cor. 14, 22). De aceea glosolalia a fost acordată odinioară și păgânilor, ca în cazul familiei sutașului Corneliu, după care aceștia au fost botezați. Conform precizării aceluiași apostol *“darul limbilor va înceta”* (I Cor. 13, 8).

Dimpotrivă, Apostolul Neamurilor - fără a opri grăirea în limbi - recomandă insistent corintenilor practicarea proorocieii, căci aceasta poate să fie pusă în serviciul dragostei și al binelui comun. Dragostea întrece toate virtuțile și toate harismele: *“ea nu cade niciodată”*. Pe lângă faptul că dăinuiește în veci, iubirea este indispensabilă mântuirii, este desăvârșită și însuflețește întreaga viață creștină. Mai mult, *“cele ce vă scriu sunt porunci ale lui Dumnezeu”* (I Cor. 14, 37).

Este cel puțin curioasă pretenția că glosolalia poate fi criteriul autenticității credinței cuiva sau afirmația că Duhul Sfânt este neapărat acolo unde se săvârșesc vindecări, fie ele și miraculoase. Sensibilitatea creștină autentică din toate timpurile a socotit criteriul exterior al adevărului mântuitor un element al epocii și al străduințelor Antihristului.

Și alte motivări confuze și contradictorii ale

pseudoglosolaliilor fac poziția lor inacceptabilă. Astfel, aceștia susțin că cei iluminați din rândurile lor nu grăiesc cuvinte omenești, căci sunt adresate lui Dumnezeu. Din *Faptele Apostolilor* reiese exact contrariul: la Cincizecime, apostolii au vorbit oamenilor care-i înțelegeau în limba țării lor de baștină. Iar în cazul corintenilor, dacă cele vorbite rămân “taine”, sunt preferabile cinci cuvinte pe înțeles decât zece mii într-o limbă neînțeleasă. Aceeași contradicție apare în prezentarea fenomenului glosolalic ca ceva copleșitor și irezistibil, pe când apostolul îl descrie ca pe o stare care nu scapă autocontrolului.

Să nu insistăm asupra necesității vieții duhovnicești, indispensabile înțelegerii tainelor Revelației, răsplătite cu anumite harisme, întrucât religia nu poate fi despărțită de spiritualitate, față de acea obsesie a contestărilor și a despărțirii? Oare nu ar trebui să năzuim mai degrabă după harisma “deosebirii duhurilor”, pentru a înțelege că avem datoria să păstrăm neîntreruptă unitatea Trupului lui Hristos?

7. Conștiința creștină din toate veacurile privește momentul întemeierii Bisericii ca pe o revărsare deosebită a darurilor Sfântului Duh. Harismele conferă caracterul supranatural al Evangheliei lui Iisus Hristos. Ele au ușurat dezvoltarea primelor comunități creștine. Entuziasmul individualist al iluminaților de atunci a fost condiționat, în învățătura Apostolului Pavel, de înțelegerea ascultărilor și de idealul zidirii spirituale a Bisericii. Cu alt prilej, aceștia sunt îndemnați să respecte doctrina, tradiția și disciplina bisericească; să se supună adică autorității ierarhiei din fruntea comunităților locale. Astfel virtutea dragostei - care întrece și înlocuiește toate harismele - stă la îndemână și duce la desăvârșirea fiecărui creștin.

Necesară în ziua Pogorării Sfântului Duh, la începutul unor comunități ca proclamare a “faptelor minunate ale lui Dumnezeu”, glosolalia a încetat treptat după aceea. Nici o controversă nu s-a iscat în privința aceasta (deși au existat în veacuri diferite moralismul novațian sau spiritualismul bogomilic), nici o învățătură patristică și nici o hotărâre sinodală nu condiționează darul limbilor de primirea și de eficacitatea harului Sfântului Duh la Botez. În schimb, izvoarele creștine postapostolice menționează și discută critic pe proorocul adevărat în opoziție cu cel mincinos, pe didascalul harismatic alături de cel profesionist etc.

Teologia darurilor Sfântului Duh a fost cercetată de autori specializați, care au lăsat comentarii și tratate alcătuite din

diverse perspective, precum Origen (†254) sau Sfântul Vasile cel Mare și Epifanie. În linia vieții mistice, problema a preocupat îndeosebi pe Sfântul Macarie Egipteanul, iar în aceea a tălmăcirii *Apocalipsei* pe Andrei al Cezareei (sec. al VII-lea)²³.

Pseudoglosolalii care o practică astăzi după un interval de aproape douăzeci de veacuri, reeditează în realitate numai începutul și spectaculozitatea evenimentului în detrimentul esențialului: cunoașterea “în Duh” și creșterea sufletească prin dobândirea virtuților.

Adevăratul creștin contemporan nu năzuiește la darul extatic al grăirii în limbi, căci în ea însăși glosolalia este ceva steril (I Cor. 14, 19). El râvnește “*însă la darurile cele mai bune*”, la dialogul smerit și ascultător cu Mântuitorul Hristos în “*Biserica Dumnezeului celui viu, precum a zis Dumnezeu*” (II Cor. 6, 16).

Note bibliografice:

1. Pr. Prof. Dr. Dumitru Stăniloae, *Teologia dogmatică ortodoxă*, vol. II, București, 1978, p. 195.
2. Nikos A. Nissiotis, *Le fondement eclesiologique du plerome de l'Eglise. L'unité du laicat et du clerge dans la tradition orthodoxe*, în vol. *Ministere et laicat*, Taize, 1964, p. 160.
3. P. Matta-El-Meskin, *La Pentecote*, în “*Irenikon*”, 1. I (1977), nr. 1, p. 12.
4. 1. Bellamy, *Dans surnaturels*, în *Dictionnaire de la Bible* (publ. par F. Vigouroux), vol. II, Paris, 1910, col. 1486.
5. *Învățătura de credință creștină ortodoxă*, București, 1952, p. 124.
6. Prof. Carlo Pettenuzzo, *Glossolalia*, în *Dizionario ecclesiastico*, (sub dir. lui A. Mercati și col.), vol. II, Torino, 1955, p. 216.
7. Mgr. Jean de Saint-Denis, *Initiation li la Genese*, Paris, 1971, p. 157.
8. Ernest Renan, *Les Apotres*, Paris, 1925, p. 65.
9. Pr. Dr. Ștefan Slevoacă, *Harismele în Biserica primară*, în “*Mitropolia Moldovei și Sucevei*”, XXXIV (1958), nr. 9-10, p. 710.
10. Pr. Icon. Stavr. Dr. P. Deheleanu, *Glossolalia sau “vorbirea în limbi” ca dar harismatic*, Arad, 1958, p. 43.
11. Ernest Renan, *ibid.*, p. 72.
12. Prof. Teodor M. Popescu, *Primii didascoli creștini*, București, 1932, p. 52.
13. Prof. Carlo Pettenuzzo, *ibid.*, p. 217.
14. H. Jaeger, *La mystique protestante et anglicane*, în vol. *La mystique et les mystiques* (sous la dir. de A. Ravier), Paris, 1965, p. 299.
15. Henri Gregoire, *Histoire des sectes*, vol. II, Paris, 1828, p. 111; Eusebiu Popovici, *Ist. Bis. universală*, vol. IV, București, 1927, p. 40.
16. A. Humbert, *Irvingsiens*, în *Dict. de theologie cath.* (publ. par E. Amann et col.), vol. VII, Paris, 1922, col. 2567.
17. Eusebiu Popovici, *ibid.*, p. 248.
18. Ernest Renan, *op. cit.*, p. 69.
19. Cf. *Encyclopaedia Universalis*, vol. XII, Paris, 1968, p. 754; Eusebiu Popovici, *ibid.*, p. 228.
20. Norbert Sillamy, *Dict. de la psychologie*, Paris, 1973, p. 132.
21. Pr. Prof. Dr. Dumitru Stăniloae, *op. cit.*, p. 322.
22. Pr. Dr. Ștefan Slevoacă, *op. cit.*, p. 705.
23. Vezi A. Gardeil, *Dons du Saint-Esprit*, în Paris, 1911, col. 1757 și urm.

**Dumnezeu este iubire.
Dragostea dintâi**

Poezii

La începutul fiecărui an: MIHAI EMINESCU

Invierea

Prin ziduri înnegrite, prin izul umezelii,
Al morții rece spirit se strecură-n tăcere;
Un singur glas îngână cuvintele de miere,
Închise în tratajul străvechii evanghelii.

C-un muc în mâni moșneagul cu barba ca zăpada,
Din cărți cu file unse norodul îl învață
Că moartea e în luptă cu vecinica viață,
Că trei zile-nvinge, cumplit muncindu-și prada.

O muzică adâncă și plină de blândețe
Pătrunde tânguioasă puternicele bolți:
“Pieirea, Doamne Sfinte, căzu în orice colț,
Înveninând pre însuși isvorul de viețe.

Nimica înainte-ți e omul ca un fulg,
Și-acest nimic îți cere o rază mângâioasă,
În pâlcuri sunătoare de plânsete duioase
A noastre rugi, Părinte, organelor se smulg.”

Apoi din nou tăcere, cutremur și sfială
Și negrul întuneric se sperie de șoapte...

Doăsprezece pasuri răsună...miez de noapte...
Deodată-n negre ziduri lumina dă năvală.

Un clocot lung de glasuri vui de bucurie...
Colo-n altar se uită și preoți și popor,
Cum din mormânt răsare Christos învingător
Iar inimile toate s-unesc în armonie;

“ Cântări și laude-nălțăm
Noi, Ție Unuia,
Primindu-l cu psalme și ramuri
Plecați-vă, neamuri,
Cântând Aleluia!

Christos au înviat din morți,
Cu cetele sfinte,
Cu moartea pre moarte călcând-o,
Lumina ducând-o
Celor din morminte!”
(1878)

CONCURSUL DE POEZIE “ **CER NOU - PĂMÂNT NOU**”

Anul 2004 este al treilea an, în care revista noastră organizează pentru cititorii - poeți, concursul de poezie “ CER NOU - PĂMÂNT NOU”. Aceia care doresc să participe la concurs ne pot trimite creațiile lor pe tot parcursul anului. Termenul final pentru primirea scrisorilor este data de 18 noiembrie 2004. Așteptăm poeziile dumneavoastră pe adresa redacției cu mențiunea pe plic pentru concursul de poezie “ CER NOU - PĂMÂNT NOU” sau la adresa: Prof. GABOR MARIA, 505200 - FĂGĂRAȘ, str. TRANDAFIRILOR nr. 61.

MIRAREA

Semnul cunoașterii, mirarea,
Se dospește în a vieții alergare.
Dorul, deget ce atinge zarea,
Impletit cu-a păsării strigare,
Regăsește urma gândului, zefir,
Unduit pe chipul ce plutește...; marea,
Cu arome și ghimpi de trandafir,
Unde-n adâncuri se-nneacă disperarea.
Mirarea ce cuprinde jertfa plânge.
E neputința alergării-n zbor,
O aripă ce n-a plutit se frânge,
Deși putea să se înalțe peste nor.
Pasărea căzută din Eden,
Divinul chip, deplina arătare,
A focului ce nu-ncapă -n refren,
Cea din a șasea zi suflare.
Din valuri uriașe de iubire,
In liniște de seară, se ridică pacea,
Cu brațe-n orizont deschise,
S-apuce și să spargă carapacea
Țestoasei scufundată-n Lacrima
Morgană, scânteie căzătoare,
Ce-ascute lama ce ucide crima,
Și lumea o-mbată de mirare.

Fratele Alexandru Mihail

M. Athos

CĂUTĂRI

Cel ce întinzi cerul ca un cort
Și-aprinzi candelă-n amurg,
Lucirile-mpletești în fir de tort;
Cum să te slăvesc a toate
Demiurg ?

Cu hlamidă de păduri și flori
Ai îmbrăcat din veac pământul
Iar zorii zilei l-ai pictat cu nori;
Cum Ți-ai țesut Insuți
veșmântul ?

Din adâncă Mintea Ta măiastră
Ștergar de gânduri ai cusut
L-ai aninat de-a Cerului fereastră,
Prin ea să Te zărim lucrând
Părinte Nevăzut.

Fratele Alexandru Mihail

M. Athos

În această rubrică se dezbăt:

1. probleme deosebite privind **sfârșitul (Ω)**: sfârșitul lumii, moartea și sufletul după moarte;
2. probleme prioritare privind **mântuirea sufletului**:
 - **mijloacele de mântuire** (Biserica și Sfintele Taine, Sfânta Scriptură, postul și rugăciunea neîncetată, iubirea și jertfa creștină, părintele duhovnic etc.)
 - **piedicile din calea mântuirii** omului ca persoană și ca neam.Subiectele Ω rămân deschise. Așteptăm completări și de la cititori.

Biserica Mileniului 3

(11)

Viitorul papă va fi mason și va fi Antihristul !?!

Vatican și Ierusalim

„Biserica Romano-Catolică are nevoie ca anumite evenimente de care este interesată să se desfășoare în fața lumii; să poată proclama că „Mesia a revenit!”.

...În primul rând, trebuie să înțelegeți că, timp de secole, Vaticanul s-a străduit să obțină controlul asupra Ierusalimului. Începutul l-au făcut cruciații. Pentru a convinge lumea că Mesia pe care ei îl impuneau era cel adevărat, trebuia să preia controlul asupra Orașului Vechi, cadru ideal pentru aplicarea planurilor lor. Conform acestora, “Mesia” își propune să fuzioneze cele trei religii monoteiste, să facă în așa fel încât lumea să intre

într-o eră de pace și armonie și să soluționeze conflictul din Orientul Mijlociu. Locul unde trebuie să se joace această “superproducție” nu este altul decât Orașul Vechi al Ierusalimului.

Pretinsul “Mesia” pe care-și propune să-l aclame Biserica Catolică va fi un fals Mesia. El se va strădui să instaureze un “guvern mondial” (sub egida Națiunilor Unite), care va duce lumea spre pace și armonie. Dar asta nu va fi decât o minciună și o fraudă. N-are nici o importanță. Adevărul nu interesează deloc lumea noastră.

Pentru a-i câștiga pe evrei de partea sa, Vaticanul ar dori să-i convingă că adevăratul lor Mesia este cel pe care Sfântul Scaun îl impune și că este timpul să reconstruiască al Treilea Templu, succesorul templului lui Solomon.

Noiembrie 1992: ...Un document redactat personal de Yossi Beilin și intitulat “**Caracterul nelegitim al suveranității Israelului asupra Ierusalimului**” ... stabilește direcțiile principale ale programului guvernului israelian privind viitorul Ierusalimului. El propune o împărțire a Orașului Vechi în sectoare, posturile de intrare și control aflându-se sub autoritatea Națiunilor Unite.

Septembrie 1993: La 10 septembrie... ziarul italian „La Stampa” scrie că ministrul israelian al afacerilor externe a încheiat un acord secret cu Vaticanul, pentru a-i ceda acestuia din urmă suveranitatea asupra Orașului Vechi, și că acest acord conținea clauze secrete... Yasser Arafat a fost de acord cu acest plan chiar înainte de faimoasa strângere de mână cu Yitzhak Rabin de la Washington, din 1993. Dar când a înțeles că Vaticanul intenționa să lase Israelul să-și ducă la bun sfârșit proiectele privind Muntele Templului, și-a schimbat poziția inițială și a respins planul.

...În timpul cruciadelor din secolul al XIII-lea, templierii au săpat sub ruinele Templului timp de 9 ani, descoperind o întreagă rețea de tuneluri în care sacrificatorii evrei își ascunseseră comorile de romani, în anul 70 d.Hr. De asemenea, se crede că și arhivele originale ale Bisericii primare din Ierusalim ar fi fost îngropate acolo. Ele ar dovedi că creștinismul practicat de Vatican nu corespunde adevăratului creștinism, așa cum a fost el

instituit de fondatorii săi. În particular, în planul lui Dumnezeu n-ar exista nici un loc pentru un papă ce deține dreptul exclusiv de a interpreta Cuvântul Domnului. Dacă aceste manuscrise creștine de primă mână ar fi date publicității, ele ar pune în mare pericol legitimitatea Bisericii de la Roma. Este deci esențial pentru Vatican ca evreii să fie îndepărtați de la Muntele Templului, pentru ca ei să nu poată descoperi aceste importante manuscrise. Autoritatea Palestiniană nu face decât să servească de „antreprenor de lucrări publice” în contul Vaticanului, în speranța că Sfântul Scaun îi va ajuta e palestinieni în conflictul cu Israelul...

...Vaticanul vrea să convingă lumea întreagă să accepte acest “misterios individ care va uni toate religiile” și care va apărea într-un Ierusalim controlat de o organizație care va fi de fapt la ordinele Vaticanului. Ceea ce trebuie știut este că există deja un acord care conferă Vaticanului extrateritorialitate pntu toate posesiunile sale din Israel, cu promisiunea de a controla Orașul Vechi al Ierusalimului. Acordul a fost anunțat de toate media din lume, iar existența sa este ușor de dovedit... Pe scurt, am acceptat ca Vaticanul să aibă dreptul de a instala un „mini Vatican”, cu ambassade suverane, chiar în inima capitalei noastre eterne Ierusalim. Mai mult, același Vatican s-a angajat în mod formal, în public și printr-un acord scris, să concesioneze palestinienilor o zonă de suveranitate în Orașul Vechi”. (Barry Chamish - ziarist evreu israelian; extras din cartea „De la Vatican la Ierusalim și înapoi” – Ed. Lumea).

Guvernul Mondial, Biserica Mondială și “porțile iadului”

...Crearea unei **biserici mondiale** merge mână în mână cu crearea unui **guvern mondial**. Papa chiar a declarat de curând că este de dorit o nouă ordine mondială, realizată prin intermediul Națiunilor Unite. Ori această nouă ordine mondială se finalizează, logic și inevitabil, cu un guvern mondial. Dar acest plan, oricât ar părea de curios, nu este o noutate. El există de secole.

În sec. XI, Godefroy a fondat ordinul monahalo-cavaleresc *Stăreția Sionului* (cu reședința într-o veche abație de pe muntele Sion), al cărei scop (ținut secret) era **refacerea Imperiului Roman** (care cuprindea și Israelul de azi). În acest plan (numit planul merovingian) s-au înscris multele cruciade ce au urmat (aprobate de papi), până ce cuceritorii otomani i-au liniștit pentru multă vreme. Au continuat însă să lucreze în subteran, stabilind legături strânse cu organizații opuse doctrinar, dar având același țel: crearea unui **imperiu european** (care să cuprindă și Israelul). Aceste organizații sunt: Întelepții Sionului (evrei!), Rozicrucienii (brațul secret al protestantismului! Luther a fost rozicrucian), ordine cavaleresti și cluburi mondialiste, Francmasoneria, liberalii, bolșevicii, mișcarea sinarhică (fondatoare a U.E.!)...

*„De câteva decenii s-a impus și **ideea ecumenică**, poate o răsplată pentru atitudinea Vaticanului față de planul merovingian de-a lungul secolelor. La realizarea ei au lucrat și Masoneria și cluburile politice selecte, mai mulți atei decât credincioși... Prin stabilirea capitalei Uniunii Europene la Strasbourg (veche posesiune merovingiană) cercul istoriei merovingiene se încheie”*
- Emanuel Bădescu.

În 1534, papa fondează (prin Ignatius de Loyola) *Ordinul iezuiților* (cel mai mare ordin romano-catolic), cu scopul de a se opune protestanților. Ei au ucis în 1572 (de Sf. Bartolomeu) 70.000 de hugheuoți (protestanți francezi). În 1773, papa a desființat *Ordinul iezuiților* pentru că era „imoral și constituie o amenințare la adresa Bisericii și a Credinței”. Iezuiții au activat în continuare, în secret, stabilind legături strânse cu lojile masonice, așa cum au făcut și cei din *Stăreția Sionului*. Aceste legături cu masonii au prins bine Vaticanului. Când Vaticanul o ducea foarte rău din punct de vedere financiar și nici un bancher creștin nu-l ajuta, a fost ajutat de un mason. În 1835, J.M. Rothschild a împrumutat Vaticanului 200.000 de dolari. Pentru acest ajutor, familia

Rothschild a primit o decorație papală și de atunci reprezentanții acestei familii s-au numărat printre agenții financiari ai Vaticanului. *Ordinul iezuiților* a fost reînființat în 1814, acum limitându-se – chipurile! - doar la contracaraarea ereticilor. În realitate, ei au continuat să colaboreze cu masonii în realizarea **imperiului**. Astfel, ei au fost pe baricadele revoluțiilor din 1830 și 1848, și în timpul Comunei din Paris. Ordinul iezuiților este foarte activ și astăzi, fiind format numai din elite. Este activ și în România.

În 1776, un iezuit (doctor în teologie, dar și ocultist și fiu de rabin!), Adam Weishaupt, a întemeiat un ordin strict secret, *Ordinul Secret al Iluminaților Bavarezi*, al cărui scop final era **conducerea lumii**, folosind ca mijloc Revoluția Mondială (revoluția socială absolută, radicală). Printre cei 5 fondatori se afla și un Rothschild și cunoscutul scriitor A.D. de Sade, de la care am moștenit cuvântul *sadism*. Doctrina lui era foarte asemănătoare cu a „esenienilor”, grupare reînviată de Rothschild (care a și finanțat ordinul iluminaților) și dramaturgul rosicrucian G.E. Lessing. Iluminații urmăreau anarhia, dispariția oricărei subordonări (egalitate din toate punctele de vedere), iar acest lucru nu putea fi realizat decât prin abolirea familiei, a națiunilor și a religiilor (Adam W. vroia cu orice preț distrugerea creștinismului). Pe scurt, vroiau o **Nouă Ordine Mondială**. Pentru a putea impune acest lucru iluminații trebuiau **să acapareze toate puterile din stat!** Aveau chiar un plan de împărțire între ei a puterilor. Erau în număr de 300 de personalități (printre care și Herder și Goethe!). Iezuiții nu puteau intra în ordin, ei fiind considerați prea fideli papei și Bisericii Catolice. În 1783 frații iluminați erau în număr de 600, creștini și evrei, inclusiv masoni, cu care Adam W. a luat decizii împreună. În 1784 erau deja 3.000 de frați. În 1786 aveau filiale secrete în toată lumea și erau infiltrați în toate organizațiile masone. Dar, s-a întâmplat ca tocmai curierul ce ducea lista membrilor și planul conspirației, să fie lovit de trăsnet! Toate actele au ajuns pe mâna poliției. Iezuitul și iluminatul Adam Weishaupt s-a refugiat

la Paris și a fondat loja Marelui Orient! Urmașul lui Adam W. a fost Giuseppe Mazzini (carbonar), care a elaborat un plan de **dominație mondială** prin 3 războaie mondiale (planul se găsește la Biblioteca Muzeului Britanic din Londra). Două au avut loc, iar al treilea va fi în Orientul Apropiat, unde s-au concentrat interesele sionismului politic (părinții sionismului politic sunt masoni: Moses Hess, Lionel Rothschild, Edmond de Rothschild, Theodor Herzl). Un alt urmaș al lui Adam W. a fost Karl Marx, care participa activ la liturgiile satanice și care a înființat Liga Dreptilor.

Ordinul iluminaiților (și conspirația lor) a crescut mereu, jucând un rol imens în contextul Revoluției Franceze (1789), motorul tuturor mișcărilor din secolul XIX. Latura politică și atee a ordinului a creat *Iluminismul*, care, putem spune, este *fiara* ce iese din adânc odată cu Revoluția Franceză (iluminștii globaliști conduc acum U.E., doresc refacerea Imperiului Roman – așa a declarat Schroder - și se opun introducerii cuvântului *creștinism* în Constituția U.E.), iar latura mistică a ordinului a creat mișcarea *Noua Era* (*New Age*), care, putem spune, este *proorocul mincinos*.

În multe conflicte ce aveau loc în lume, Masoneria juca rolul unui instrument de răzbunare folosit de evrei (legea talionului). Acest lucru a deranjat pe mulți masoni catolici (precum Andre Malraux), care astfel s-au separat de evrei. Pe acest fond, în 1928, în Spania, s-a născut organizația secretă *Opus Dei*, singura organizație de tip masonic care a avut într-adevăr un rol pozitiv (după părerea noastră), dar lumesc, în Biserica Catolică. Arhitectul ei, preotul de țară Jose Maria Escriva, a preluat tot ce aveau mai bun alte organizații secrete și i-a dat o formă bisericească. Totul se făcea în ascuns căci existau dușmani puternici chiar în interiorul Bisericii Catolice (majoritatea cardinalilor ajunseseră un fel de slujbași ai marii finanțe evreiești!). Se recrutau doar cei care mai aveau încă o facultate, de obicei de finanțe (în afara teologiei), plus doctoratul. În afara profesionalismului, un alt criteriu era puritatea sufletească. Pentru a

nu fi sub ispita vieții lumești,

ei trăiau lipsiți de confort, masa era frugală, rugăciunile erau prelungi și întrerupte de dureroase autoflagelări. Aceștia formau treapta superioară, a numerarilor. Treapta inferioară, a supernumerarilor, era formată din civili, dar care, dacă nu erau căsătoriți erau îndemnați să se preoțească, pentru a deveni numerari. Toți aceștia au concurat marea finanță evreiască, au salvat Spania și au revigorat Vaticanul. În 1958 Spania devine membră a Fondului Monetar Internațional și a Băncii Mondiale, agenții acestor instituții în Spania fiind membri ai Opus Dei. Miniștrii Spaniei erau proveniți tot din rândul Opus Dei. Din 1953 Opus Dei devine activă și în afara Spaniei și în câțiva ani cuprinde Europa, America Latină, Africa, Filipine, dar având asociații foarte puternice și în SUA și Canada. Prin anii '90 existau 80.000 de numerari! Marea finanță numește Opus Dei, Mafia Sfântă, în derâdere. Mai este numită și masoneria albă. Papa Ioan Paul al II-lea, înainte de a mulțumi cardinalilor care l-au ales papă, el s-a rugat la mormântul lui Escriva, pe care l-a și beatificat, dar abia la 6 octombrie 2002. Astăzi, Opus Dei are mulți membri în Parlamentul European și în ONU, patronează multe instituții internaționale, bănci elvețiene, fundații. În România acționează fundația Hans Seidel, adeptă a liniei Hungtinton!

Dar a avut loc nu numai o separare între masonii evrei și masonii catolici ci, mai apoi, și o separare între *sioniști și iluminiști*, sioniștii fiind masonii evrei (atei) care și-au propus ca țel refacerea statului Israel, iar iluminiștii fiind masoni europeni (tot atei). Acum, interesele sioniștilor sunt concentrate în Orientul Apropiat și în SUA (iar prin SUA, în întreaga lume).

Sioniștii politici doresc *refacerea statului Israel*, dar, în final, își propun, mai mult pentru imagine politică, dar și pentru că mitul fondator al masonilor spune că ei au construit Templul lui Solomon, *să refacă Templul din Ierusalim*. Aici se întâlnesc cu ultraortodocșii evrei, care doresc același lucru, în vederea *venirii lui Mesia*.

Iluminiștii doresc *refacerea* *Imperiului Roman* (acum

Uniunea Europeană), dar, pentru a putea avea sub control masele, ar dori să unească toate confesiunile și chiar toate religiile într-o *biserică unică*, mondială. Aici se întâlnesc îndeosebi cu catolicii, care doresc o unire a tuturor bisericilor creștine (o turmă și-un păstor - papa), pentru a putea declara că *Mesia a revenit*.

Dar Imperiul Roman cuprindea și Iudeea. Tot așa, Uniunea Europeană va cuprinde și Israelul. Deocamdată numai Berlusconi (Italia) a propus ca în U.E. să poată intra și Israelul. Iar Shimon Peres a propus ca Ierusalimul să fie declarat capitala lumii, primar urmând a fi secretarul general al ONU. Încet-încet *sioniștii se reunesc cu iluminiștii* în vederea creării unui guvern mondial, *Vaticanul se unește cu Ierusalimul* în vederea creării unei biserici mondiale (neuitându-i nici pe palestinieni), iar într-un final va apare și conducătorul unic: Antihrist, „urâciunea pustiirii” pe tronul din Templul lui Solomon.

Ordinul Templierilor, Ordinul de Malta și multe alte organizații secrete ar mai fi putut fi adăugate celor de mai sus. Dacă despre mănăstiri se spune că sunt *oaze de rugăciune pentru lume* și „**porțile raiului**”, despre organizațiile de tip masonic se poate spune că sunt *centre de conspirație împotriva lumii* și „**porțile iadului**”. „Tu ești Petru și pe această piatră voi zidi Biserica Mea și *porțile iadului* nu o vor birui” (Mt. 16, 18). Dar pentru că de 3 ori s-a lepădat Petru de Hristos, de 3 ori a fost lepădată Biserica Catolică (1054 - ortodocși; 1517 - protestanți; 1531 - anglicani).

Antihrist va veni printr-o „poartă a iadului”

Și tot așa cum Petru s-a lepădat de 3 ori de Hristos, dar apoi a murit pentru Hristos, tot așa și papii, unii au practicat vrăjitoria și magia, alții au fost masoni, unul ar putea fi chiar antihrist, dar șirul papilor se va termina cu un Petru ce va muri pentru Hristos. Cel puțin așa spune profeția Sfântului Malachia (sfânt catolic irlandez; 1095-1148). Acesta dă o listă papilor ce vor urma. Actualul papă este numit *De Labore Soris* (Efortul Soarelui sau Străduința Zadarnică; menționăm că în ziua în care

s-a născut a fost eclipsă totală de soare). După el urmează ultimul papă, numit *De Glorie Oliviae* (Măreția Măslinului); măslinul este atât un simbol al păcii cât și al evreilor. Adică ultimul papă ar putea fi de origine evreiască sau/și va aduce pacea între evrei, arabi și creștini. Există deja o listă cu 20 de nume de potențiali papi: mai mulți europeni (și italieni), un african și 3-4 din America Latină. Vocea cea mai puternică de la Vatican (după papa), **cardinalul Joseph Ratzinger, spune că viitorul papă ar trebui să fie din Africa** (un suveran pontif de culoare!). După unii, acesta ar putea fi cardinalul Francis Azize, din Nigeria (71 de ani, născut într-un trib Ibu și convertit la catolicism în primii ani de viață). Menționăm că tot în Africa (în Etiopia) trăiesc evreii urmași ai tribului lui Dan, numiți felahi (cam 15.000 au emigrat în Israel și alți 15.000 au rămas în Etiopia). Se spune că antihrist va fi primit de evrei în locul adevăratului Mesia (În. 5, 43; 2Tes. 2, 9-12), el apărând din seminția lui Dan: „*Dan va fi șarpe la drum, viperă la potecă*” – Fc. 49, 17. În fine, nu trebuie uitat că în 1998 papa a anulat bula papală prin care masoneria era interzisă în Biserica Catolică și că, în acest an, printre cardinalii numiți de papa, este și unul a cărui nume și țară de origine (Israel? Etiopia? Rusia?) nu au fost date publicității.

„Unii cercetatori afirmă că falsul profet ar putea fi evreu, dar prin aceasta nu se exclude legătura cu Vaticanul. În 1130 a fost ales papa Anacletus al II-lea [de origine evreiască]... Când Honorius al II-lea era pe patul de moarte, s-au făcut pregătiri pentru alegerea unui nou papă. Familia Pierleone l-a propus pe Pietro, cardinalul, în vreme ce familia Frangipani a înaintat numele altui candidat. După moartea papei, această din urmă familie a convins o parte a cardinalilor să opteze pentru candidatul propus de ea, care a luat numele de Inocențiu al II-lea (1130-1143). În aceeași zi, Pierleone a organizat o altă reuniune, cu un număr mai mare de cardinali, alegându-l pe Pietro, care a luat numele de Anacletus al II-lea (1130-1138). Acesta a rămas la Roma, în timp ce Inocențiu a plecat în Franța. A călătorit

apoi prin Europa, acuzându-l pe Anacletus că este un “antipapă”. În ciuda eforturilor pentru a-l înlătura, Anacletus a rămas papă până la moartea sa, în 1138. Un an mai târziu, Inocențiu s-a întors la Roma. După ce Victor al IV-lea a demisionat (și el a fost considerat un “antipapă”), Inocențiu al II-lea a fost instalat în scaunul papal, rămânând în această funcție până la moartea lui, în 1143. În prezent, Vaticanul îl consideră pe Anacletus al II-lea drept un “antipapă” („cel care, contrar canoanelor, revendică sau exercită funcția de Pontif Roman”), motiv pentru care l-a eliminat din istoria papală. Alți doi papi au fost membri ai familiei de evrei Pierleone: Grigore al VI-lea (1045-1046) și Grigore al VII-lea (1073-1086). Cunoscut ca “Hildebrand”, acesta din urmă... a fost ulterior proclamat sfânt”. (Emanuel Bădescu - extras din cartea „De la Vatican la Ierusalim și înapoi” – Ed. Lumea).

După ultimul papă (De Glorie Olivie) va urma ultimul pe tronul Vaticanului. Acesta nu va mai fi deci papă (înlocuitor de Hristos). El se va numi Petrus II Romanus (Petrus I fiind apostolul Petru). Scrie Sfântul Malachia: „În ultimele neazuri care lovesc Biserica Romană, Petrus II își va paște turma prin multe năpaste, după care orașul celor șapte coline [Roma] va dispărea iar înfricoșătorul conducător [Antihrist] va asupra poporul”. Ceva similar cuprinde și al treilea mesaj (profeție) de la Fatima: „...Am văzut în partea stângă a stăpânei noastre, puțin mai sus, un înger cu o sabie de foc în mâna stângă, care scânteia și emitea flăcări care, se părea, aveau să incendieze lumea; dar ele se stingeau în contact cu splendoarea care emana din mâna dreaptă a Stăpânei Noastre în direcția lui. Îngerul, arătând pământul cu mâna dreaptă, spuse cu o voce puternică: **Pocăință! Pocăință! Pocăință!** Și văzurăm, într-o lumină imensă care este Dumnezeu, ceva asemănător felului în care vedem într-o oglindă, un Episcop îmbrăcat în Alb – am avut presentimentul că este Sfântul Părinte, diverși alți Episcopi, Preoți, călugări și călugărițe, care urcau pe un munte abrupt, în vârful căruia era o Cruce mare din trunchiuri neprelucrate... Înainte de a

traversa un oraș mare, pe jumătate în ruină, și aproape tremurând, cu pas șovăitor; copleșit de suferință și durere, el se ruga pentru sufletele cadavrelor întâlnite în cale; ajuns în vârful muntelui, prosternat în genunchi la piciorul mării Cruci, el fu ucis de un grup de soldați care au tras de mai multe ori cu o armă de foc și cu săgeți. În același fel muriră unii după alții ceilalți Episcopi, Preoți, călugări și călugărițe și diverși laici, bărbați și femei... Pe cele două brațe ale Crucii se aflau doi Îngeri, fiecare cu o stropitoare de cristal în mână, în care culegeau sângele Martirilor și cu care stropeau sufletele Martirilor care se apropiau de Dumnezeu”.

Dar acesta nu pare a fi mesajul complet de la Fatima. El mai cuprindea ceva și anume ceva *șocant* (când în 1960 papa Ioan al XXIII-lea a citit profeția, a fost vizibil *șocat*), probabil tocmai pentru faptul că scria că antihrist va fi un viitor papă! Și mai cuprindea ceva (care s-a aflat mai târziu): profeția nu s-ar fi împlinit dacă se indeplineau două condiții: **1.** să fie făcută cunoscută întregii omeniri și **2.** Rusia să fie binecuvântată de papă. Mai târziu, papa Ioan Paul al II-lea a spus că, deoarece papa Ioan al XXIII-lea, din rațiuni diplomatice (!), nu a respectat cele două condiții, realizarea profeției nu mai poate fi oprită (cu toate acestea, în anul 2000 l-a beatificat pe papa Ioan al XXIII-lea, care inițiase Conciliul Vatican II, la finele căruia, la 7 decembrie 1965, Bisericile - Ortodoxă și Catolică - și-au ridicat excomunicările din 1054). Și aceasta nu e totul. Mesajul mai spune că, dacă profeția se va împlini (prin nerespectarea celor două condiții), Rusia va fi instrumentul pedepsei lui Dumnezeu asupra popoarelor.

Ce va fi cu adevărat numai viitorul ne va spune. Dacă oamenii se vor ruga și vor face pocăință, pocăință și iar pocăință, pentru păcatele lor, atunci și Dumnezeu va anula profețiile, spune cardinalul Ratzinger. Dar, indiferent ce va fi, creștinii trebuie tot timpul să vadă semnele și să se pregătească sufletește. Într-un final (tragic) se vor trezi (sufletește) și evreii și arabii. Cum spunea cineva: Nici viitorul nu mai este cum era odată! Dar important este că, la urmă, va fi o turmă și un păstor - Hristos.

